

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ν. ΘΕΟΔΩΡΗΣ

THE BAR STORIES
ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΔΕΣΜΩΤΕΣ

Θεόδωρος Ν. Θεοδωρής

The Bar Stories – Σκοτεινά διηγήματα

Οι Δεσμώτες

Έτος έκδοσης 2022

ISBN 978-618-00-4175-0

Το βιβλίο διανέμεται ελεύθερα και νόμιμα στο διαδίκτυο από το δημιουργό του

Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα 4.0

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Φωτογραφία εξωφύλλου: Zain Ali from pexels

Main free download link: <https://theotheodoris-writer.blogspot.com/>

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Υπάρχει για μερικούς ανθρώπους κάποια περίοδος της ζωής τους που είναι ξεχωριστή από τις υπόλοιπες. Είναι παράταιρη. Δεν ακολουθεί το μοτίβο που χαρακτηρίζει το πριν και το μετά από αυτήν. Είναι μόνη της σα το μαύρο πρόβατο στο κοπάδι. Σαν το παιδί με ιδιαιτερότητες μέσα στην οικογένεια. Είναι η περίοδος που λατρεύεις να αποστρέφεται.

Μια τέτοια περίοδος γεννιάται συνήθως όταν συμβεί κάτι στη ζωή τόσο έντονο που σου μεταστρέφει το ρου και τη συνήθεια των σκέψεών σου. Τότε είναι που αλλάζεις, ίσως και άθελά σου, οπτική γωνία από όπου παρατηρείς το γίνεσθαι και συνειδητοποιείς πως έχεις υπερβεί μια νοητή γραμμή. Ένα όριο που μόλις το περάσεις είναι σα να βγήκες από το σώμα σου και παρατηρείς τα πάντα γύρω σου που έχουν παγώσει, δίνοντας σου το χρόνο και την πολυτέλεια να επεξεργαστείς την αιτία και το αποτέλεσμα των πραγμάτων. Τη δράση και την αντίδραση στη φύση σου.

Σα να βαδίζεις σε κεντρική λεωφόρο μιας μεγαλούπολης που το μήκος της είναι τόσο μεγάλο που έχεις ξεχάσει πότε ξεκίνησες να τη διασχίζεις. Όμως αυτή η λεωφόρος μεταβάλλεται. Διαφοροποιείται όσο περπατάς. Δεν αλλάζουν τα μεγάλα κτίρια που σε περιβάλλουν, όχι αυτά μένουν απaráλλαχτα, μα το πλάτος της. Συνεχώς ελαττώνεται. Από εκεί που ήταν μια πλατιά κυκλοφοριακή αρτηρία, μετατράπηκε σε μεγάλο δρόμο, έπειτα σε οδό γειτονιάς, στη συνέχεια σε στενάκι και καταλήγει να είναι ένα απλό, λασπωμένο, στενό μονοπάτι με υγρά χόρτα δεξιά και αριστερά του. Ξάφνου το μονοπάτι τελειώνει. Το τελευταίο βήμα σου έξω από αυτό το μονοπάτι είναι αβέβαιο, γιατί όλα γύρω σου έχουν σταματήσει μαζί με το μονοπάτι. Τα κτίρια, τα φώτα, οι άνθρωποι, όλα. Το βήμα διαρκεί λίγο παραπάνω από τα προηγούμενα. Είναι διστακτικό. Έχεις βρει ένα τέλος. Το τέλος της πόλης. Η πόλη τελειώνει σε μια νοητή ευθεία από την οποία μόλις έχεις περάσει. Νιώθεις άβολα και συνάμα συνεπαρμένος από το ψύχος της ξαφνικής μοναξιάς σου. Κάνοντας όμως μεταβολή, αντικρίζεις κάτι που οι περισσότεροι άνθρωποι προσπερνούν βιαστικά όταν βρεθεί μπροστά τους ή απλά κρύβονται από αυτό. Η πόλη. Όχι όμως η πόλη που ζεις, αλλά η πόλη που ζούσες. Είσαι πια έξω. Εκεί που

δε φανταζόσουν ότι θα μπορούσες ποτέ να βρεθείς. Εκεί όπου ακούς μόνο την ανάσα της ψυχής σου. Εκεί όπου η φασαρία της πόλης που είχες κάνει καθημερινή μελωδία στα αυτιά σου, ξεθωριάζει μαζί με την ένταση στα πρόσωπα των ανθρώπων.

Η πόλη είναι η ζωή σου και για εκείνη τη διαφορετική, παράξενη περίοδο αποτελεί πια μόνο αντικείμενο προς παρατήρηση και διόρθωση. Κάποιες φορές η διόρθωση είναι κάτι το αδιάφορο και αρκεί απλά το να αγνοήσεις όλα όσα έχεις βιώσει έως τότε και λιοιδορώντας το παρελθόν σου, να αφεθείς μονάχα σε ένα οξύ, πολλά υποσχόμενο παρόν.

Κεφάλαιο Πρώτο

Εκείνες τις μέρες του Αυγούστου η πόλη της Αθήνας, όπως κάθε χρόνο, άδειαζε.

Ο χώρος που απέμενε για εμένα και κάθε άλλο πιστό στο κλεινόν άστυ αυξανόταν. Μου δινόταν η εντύπωση πως ακόμη και η σκέψη μου είχε την πολυτέλεια να απλωθεί και να τρέξει σε μια λεωφόρο, χωρίς τον συνωστισμό και την έλλειψη χώρου πια. Όλοι όσοι είχαν σκάσει, είχαν μπουχτίσει από το διάστημα Σεπτεμβρίου- Ιουλίου, εξαφανίστηκαν πλημμυρισμένοι από την ανακούφιση της διαφυγής. Το θετικό ήταν πως μας άφησαν να ζούμε στην πρωτεύουσα, δίχως τη γκρίνια τους για όλα όσα δεν ορίζονται από την καλοκαιρινή τους άδεια.

Σαν κι εμένα φυσικά υπήρχαν κι άλλοι πολλοί που ολημερίς, καρτερικά, υπέμεναν τη ζέστη του καλοκαιριού σε μια μεγαλούπολη και αδημονούσαν για τον ερχομό του σούρουπου, τότε που η μητρόπολη, χωρίς την ανάγκη του χειμώνα για υπερβολή οδηγούταν στο καλοκαιρινό, γεμάτο αρώματα και χαλαρότητα δειλινό, όπως κάποτε που ο πληθυσμός της ήταν τόσος όσος έπρεπε. Οι γραφικές γειτονιές μπορεί να χάθηκαν από τότε, τα γραφικά μπαρ όμως ποτέ.

Είχαμε στήσει μια δυναμική συντροφιά εκείνες τις μέρες κάτω προς την Πλατεία Θεάτρου, κοντά στην Αθηνάς. Σε μια συνοικία που δε στερούνταν ομορφιάς, αλλά σίγουρα δε ταλαιπωρούταν από τη βαβούρα στο Μοναστηράκι. Το στέκι μας λεγόταν «Ανήλιο», ίσως και λόγω της θέσης του ανάμεσα σε τόσες πολυκατοικίες. Μαζευόμασταν διάφοροι τύποι από νωρίς το βράδυ για χαλαρή κουβέντα, έως αργά πια για την απόλαυση του ξενυχτιού και τα παρελκόμενά του. Δε θα 'λεγα ότι είχα και πολλά κοινά με δαύτους, όμως για την περίοδο εκείνη δε χρειαζόμουν κάτι παραπάνω από μερικούς, ευχάριστους κυρίως, τύπους με άπλετη διάθεση να περιγράψουν ιστορίες, αληθινές και μη, σε όποιον τους έδινε την ευκαιρία αυτή.

Ένας από αυτούς ήταν ο Μιχάλης Γ. που γύρω στα μεσάνυχτα μιας Κυριακής εμφανίστηκε στο μαγαζί. Κάθισε και ήπιε κάνα δυο τζιν μονάχος, ρίχνοντας που και που τη ματιά του και στον υπόλοιπο χώρο. Δεν έμοιαζε να περιμένει κάποιον. Από τους συνδαιτυμόνες δε γνώριζε κανέναν, εκτός από τον ιδιοκτήτη του καταστήματος, τον Νίκο, που τύχαινε να κατέχει το νευραλγικό πόστο του μπάρμαν εκεί. Από τις κινήσεις των σωμάτων τους φαίνονταν να γνωρίζονται αρκετά καλά. Αστεϊσμοί, πειράγματα και γενικά ένας τόνος οικειότητας μεταξύ

τους. Η ένταση των φωνών τους κάποιες φορές επικάλυπτε την, έτσι κι αλλιώς, ήρεμη μουσική υπόκρουση του καταστήματος. Αναπόφευκτο λοιπόν το να ακούω καθαρά κάποιες στιγμές τον μεταξύ τους διάλογο. Ήταν τότε εκείνες οι λέξεις του Μιχάλη προς τον Νίκο που με έκαναν να στραφώ προς το μέρος τους, κάπως αδιάκριτα, από την έκπληξή μου.

«Που να ήξερες τι πραγματικά συνέβη εκείνο το βράδυ με τον παλαβιάρη τον Χρήστο. Από αυτά που δε λέγονται εύκολα, γιατί πολλοί οι περίεργοι που δε θα έπρεπε να γνωρίζουν τέτοιες ιστορίες», είπε ο Μιχάλης στον Νίκο.

Όσο σίγουρο ήταν όμως το να προσέξω το περιεχόμενο της συνομιλίας τους, άλλο τόσο ήταν το να τους ξαφνιάσει και η δική μου αντίδραση που εκείνη τη στιγμή στράφηκα προς το μέρος τους τόσο άκομψα. Ο περίεργος πελάτης με κοίταξε συνοφρυωμένος, αλλά γρήγορα ο Νίκος που αντιλήφθηκε τι συνέβαινε και χαμογελώντας μου, το καθυσύχασε.

«Έλα, χαλάρωσε Μάικ. Ο φίλος από εδώ είναι εντάξει παιδί. Δικός μας. Έρχεται εδώ κάθε μέρα. Δεν έγινε και τίποτα. Άλλωστε θα πρέπει να προσέχεις τα λόγια σου και να μη μιλάς τόσο δυνατά αν έχεις μυστικά. Έτσι δεν είναι;», του είπε και στο τέλος της πρότασής του στράφηκε προς τα εμένα.

Προτίμησα να μην απαντήσω, καθώς ο Μιχάλης δε φαινόταν και τόσο χαλαρός, παρά τις διαβεβαιώσεις του μπάρμαν για το άτομό μου. Δεν είχα διάθεση να χαλαστώ με κανέναν. Άλλωστε σε τέτοια μέρη, τέτοιες ώρες το τι σηκώνει ο καθένας από κουβέντες αποτελεί πάντοτε μια έκπληξη και τα επακόλουθα ενός κατά τα φαινόμενα ήρεμου διαλόγου μπορούν τάχιστα να σε εκπλήξουν.

Δευτερόλεπτα αργότερα όμως ήταν η όλη αντίδραση που άρχισε να εκδηλώνει ο Νίκος, όταν με πλησίασε και χαμηλόφωνα είπε δίπλα στο αυτί μου:

«Ετούτος εδώ δεν είναι κακός. Αλλά στραβωμένος από πάντα, αλλά είναι φίλος κι έμπιστο παιδί».

Πριν προλάβω να ανοίξω το στόμα μου, συνέχισε:

«Αν όσα έχω αντιληφθεί για σένα το διάστημα που έρχεσαι στο μαγαζί μου στέκουν, τότε θα σου πρότεινα να τον κεράσεις ένα ποτάκι και να κάτσεις κοντά του. Θα σου πω γιατί. Η ζωή του όλη είναι μια περιπέτεια κι εσένα φιλαράκι σου

αρέσουν πολύ κάτι τέτοια. Άσε που αν σε συμπαθήσει τελικά, θα εκπλαγείς με όσα μπορεί να ακούσεις. Πίστεψέ με. Σαν μάρμαν δεν έχω συναντήσει και πολλούς τέτοιους, με τόσες ιστορίες να διηγηθούν. Τι λες, θα δοκιμάσεις;»

Τα λόγια του Νίκου με ξάφνιασαν, αλλά το βέβαιο ήταν πως η περιέργειά μου είχε διεγερθεί σε απίστευτο βαθμό. Εντύπωση μου έκανε φυσικά και το ότι δημιουργούσε τέτοιες συνθήκες, ώστε τελικά εγώ κι ο συνοφρυωμένος φίλος του να καθίσουμε μαζί. Αναρωτιόμουν για ποιο λόγο έκανε κάτι τέτοιο. Όπως και να είχε, το έκανε πολύ πετυχημένα. Δε μπορούσα παρά να ακολουθήσω τη συμβουλή του κι έτσι του έκανα σινιάλο για να κεράσει στον Μιχάλη ακόμη ένα από το ποτό που έπινε. Λες και δεν είχε με τι άλλο να ασχοληθεί, ο επιδέξιος μάρμαν πολύ σύντομα μετέφερε το ποτήρι με το αλκοόλ στον μοναχικό φίλο του. Αφού το ακούμπησε μπροστά του και του εξήγησε από που προερχόταν, έσκυψε στο αυτί του και κάτι του είπε. Κάτι σαν «μπορείς να τον εμπιστευτείς, αυτός ο τύπος ενδιαφέρεται πολύ για τις ιστορίες άλλων και το κάνει με σεβασμό και μυστικότητα, παρά το γεγονός ότι τις εκδίδει σε βιβλία». Σαν να τον άκουγα ο ίδιος.

Ήμουν τόσο σίγουρος για την έκβαση όλου αυτού του παράξενου και αρχικά έκρυθμου σκηنيκού που είχε προηγηθεί κι αυτό γιατί κάτι τέτοιους τύπους τους είχα συναντήσει αρκετές φορές στη ζωή μου. Μπορεί να κάθονται μόνοι και να δίνουν την εντύπωση πως τους αρέσει η ησυχία τους, αλλά κάθε άλλο. Ειδικά εκείνοι που αρέσκονται στην εξιστόρηση γεγονότων, δεν αντέχουν χωρίς κοινό. Είναι πάντοτε θέμα χρόνου το πότε θα αναζητήσουν κάποιον συνδαιτυμόνα για ακροατή. Έτσι και τότε. Με ένα κλείσιμο του ματιού του και ένα ελαφρύ χτύπημα στο σκαμπό που βρισκόταν άδειο δίπλα του, με κάλεσε. Ήπιε μια βαθιά γουλιά από το ποτό του, σα να έπαιρνε δύναμη για την επερχόμενη εξαντλητική αφήγησή του.

Δεν έχασα το χρόνο μου και με συνοπτικές διαδικασίες πλησίασα και κάθισα δίπλα του. Το ποτό μου το έφερε μετά από λίγα δευτερόλεπτα ο εξυπηρετικότατος ιδιοκτήτης του μαγαζιού. Χωρίς να στραφώ προς το μέρος του, έριξα το βλέμμα μου ολόγυρα στο μπαρ και το μαγαζί, συνηθίζοντας σταδιακά τη νέα μου θέση και τις φρέσκιες εικόνες στο οπτικό μου πεδίο. Τι παράξενο. Δε διέφεραν σε τίποτα από όσα αντιλαμβανόμουν και πριν. Οι ίδιοι απαθείς τύποι που κάθονταν δίπλα

μου τόση ώρα, παρέμεναν το ίδιο ασυγκίνητοι κι από την αποχώρησή μου. Ατάραχοι συνέχιζαν να έχουν την προσοχή τους μονάχα στο ποτήρι με το ποτό τους, κοιτώντας με βαρύ βλέμμα το τσιγάρο που καιγόταν στο τασάκι τους. Καταλάβαινα ότι η ώρα είχε περάσει, κάποιοι είχαν κουραστεί και σύντομα στο μαγαζί θα έμεναν ελάχιστοι. «Καλύτερα έτσι, όσο πιο λίγα τα αυτιά γύρω μας, τόσο πιο χαλαρός κι φίλος μου από εδώ», σκέφτηκα. Ο Νίκος λες και ήθελε να προστατέψει περισσότερο την διαφαινόμενη μύησή μου στον κόσμο των παράξενων ιστοριών από τον γνωστό του, δυνάμωσε λιγάκι τη μουσική. Όχι πως η έντασή της έφτανε ως έξω από τις ανοιχτές συρόμενες πόρτες του μαγαζιού, αλλά έφτανε να καλύψει την ομιλία μας από τους κοντινότερους θαμώνες που κάθονταν στα τρία περίπου μέτρα απόσταση.

Είχε έρθει όμως η ώρα να δώσω στον διπλανό μου την αξία που τόσο περίμενε να αποκτήσει. Έστρεψα το κεφάλι μου προς τα δεξιά μου για να συναντήσω τη φιγούρα του. Με κοιτούσε αμίλητος με ένα σκληρό χαμόγελο στο ύφος του. Τον παρατήρησα για λίγες στιγμές. Ταλαιπωρημένη όψη, ανθρώπου που στην ηλικία του είχε ζήσει κι είχε κάνει πολλά από εκείνα που σου αφαιρούν κάθε γλυκύτητα από το πρόσωπο και την καταχωνιάζουν βαθιά στην ψυχή σου. Ένα πέπλο μυστηρίου και αγριάδας μονίμως στο βλέμμα του. Το πρόσωπό του αξύριστο, τα μαλλιά του κοντά κι η αναπνοή του γεμάτη αλκοόλ. Είχε όμως μια γοητεία. Όχι εμφανισιακά, δε μετρούσε για εμένα αυτό. Διέκρινα μια προοπτική στη βραδιά κι αυτό με συνάρπαζε. Διαισθανόμουν ότι θα άκουγα κάτι ξεχωριστό, κάτι από εκείνα που επιζητούσα.

«Λοιπόν, τι θέλεις να ακούσεις φίλε μου; Το όνομά σου;», με ρώτησε ξεκινώντας πρώτος το διάλογο.

«Δε μου αρέσουν και πολύ οι συστάσεις», του απάντησα, διασκεδάζοντας ενδόμυχα με το να αντιγράφω το βαρύ του ύφος. «Το ερώτημα φιλαράκο είναι εσύ τι έχεις να μου πεις».

Καταλαβαίνοντας πως δεν είχε και πολλά περιθώρια ελιγμών μαζί μου, αποφάσισε απλά να ικανοποιήσει την ανάγκη του να μοιραστεί με κάποιον τις εμπειρίες του. Εγώ περίμενα σε μια χαλαρή στάση ως ακροατής. Δεν ήθελα να τον πιέσω περισσότερο. Ο Μάικ ξεκίνησε χωρίς να ελέγχει τη ροή της σκέψης του. Στις

γραμμές που ακολουθούν, βελτίωσα κάπως το περιεχόμενο των λέξεών του για προφανείς λόγους.

Κεφάλαιο Δεύτερο

«Φίλε μου θα γυρίσω το χρόνο αρκετά πίσω. Τριάντα χρόνια πριν. Όπως με βλέπεις σήμερα... ίδιος ήμουν. Οι εποχές ήταν διαφορετικές. Άλλοι άνθρωποι, άλλες συνήθειες. Μεγάλωσα κι έμενα σε ένα χωριό έξω από το Κιλκίς. Επαρχία. Πολύ πίσω από την Αθήνα. Τι πολύ... Μέρα με τη νύχτα. Σήμερα βέβαια δεν ξέρω τι θα προτιμούσα. Έτσι κι αλλιώς την Αθήνα την γνώρισα, χωρίς να έχω άλλη επιλογή.

Οι δουλειές που έκανα εκείνη την περίοδο ήταν διάφορες. Κυρίως σερβιτόρος σε ταβέρνες και μπουζούκια τους χειμώνες, ενώ το καλοκαίρι γύριζα από περιοχή σε περιοχή μαζεύοντας πότε κεράσια, πότε φράουλες, πότε ροδάκινα. Πολύ καλό το μεροκάματο για τότε. Αυτό ήταν και το ζητούμενο για μένα. Το χρήμα. Όχι για να το μαζέψω, αλλά να το ξοδέψω. Ήσυχος δεν ήμουν. Το μυαλό μου μονάχα στα γλέντια και τις γυναίκες. Η αλητεία μου τελειωμό δεν είχε. Με την καλή και την κακή της έννοια. Όσοι παράδες έμπαιναν στην τσέπη, δεν προλάβαιναν να ζεσταθούν. Γρήγορα άλλαζαν χέρια. Όσα και να έβγαζα, μπορούσα εύκολα και να τα χαλάσω. Ευτυχώς δεν έμπλεξα με το κουμάρι. Όσοι έμπλεξαν ή μπλέκουν ακόμη, έφαγαν το κεφάλι τους. Εγώ μόνο για γλέντια είχα το μυαλό μου.

Πάντα όμως με τριγύριζε η ιδέα να αποκτήσω και πιο εύκολα χρήματα. Καλό το μεροκάματο, αλλά κουραστικό. Κατέβαζα ιδέες διάφορες. Από το να γίνω μεσάζοντας σε εμπόριο φρούτων στη Βουλγαρία, από το να παριστάνω τον έμπορο γούνας σε ξένους και πολλά άλλα τέτοια. Τίποτα από όλα αυτά δεν πέτυχε. Τουλάχιστον δε σταμάτησα να δουλεύω παράλληλα κι έτσι τα έβγαζα πέρα κι ασ μην έπιανα την καλή.

Ένα βράδυ σε μια χαρούμενη ομήγυρη γνώρισα έναν παλικάρα, ξάδερφο ενός φίλου, τον Χρήστο. Καθόταν σε μια καρέκλα στην άκρη του τραπέζιού, δίπλα στον τοίχο. Φαινόταν απόμακρος και σφιγμένος. Ψηλός, δυνατός, αλλά με φάτσα καλού παιδιού. Όσο κι αν οι υπόλοιποι γελούσαμε και τραγουδούσαμε, εκείνος παρέμενε ακουμπισμένος στο μουσαμά που κάλυπτε τον τοίχο και μιλιό δεν είχε. Έπειτα από αρκετά μπουκάλια ρετσίνας κι ανάμεσα από τραγούδια λαϊκά, ξέρεις από εκείνα που δε χάνονται ποτέ στο χρόνο, του έπιασα κουβέντα. Τον ρώτησα γιατί δε χαλάρωνε λιγάκι, να απολαύσει τα ωραία της ζωής. Κρασί και τραγούδι με παρέα,

αυτό του είπα. Χαμογέλασε. Είχε πει αρκετά, τότε το κατάλαβα. Με λίγη ακόμη παρότρυνση σε λιγάκι κελαηδούσε σαν αηδόνι. Είχε ακουμπήσει το κεφάλι του πίσω τοίχο και ρουφούσε το τσιγάρο του βαθιά. Κάθισα δίπλα του και έφερα το χέρι μου στους ώμους του. Με ένα βαρύ βλέμμα πια από το ποτό, άνοιξε επιτέλους το στόμα του. Μια φωνή να ακουγες. Βαριά και δυνατή. Γεμάτη ένταση. Πόσα κρατούσε μέσα του σκέφτηκα τότε.

Αφού τον άφησα να εκτονωθεί και να απαλλαγεί από την πολλή φόρτιση, πιάσαμε σιγά σιγά την κουβέντα. Μου είπε το παράπονό του. Είχε κάνει φυλακή για κλοπές και διαρρήξεις. Έξι μήνες πριν βγήκε. Φρέσκος. Στιγματισμένος όμως. Ήθελε να αλλάξει, να συμμορφωθεί. Ευκαιρία δεν εύρισκε πουθενά. Δεν τον άφηναν. Δουλειά δεν του πρόσφερε κανένας. Αυτό τον έτρωγε. Καταλάβαινε πως δεν υπήρχε περίπτωση στην πατρίδα του, στο χωριό του, εκεί κοντά στην Έδεσσα να στρώσει και πάλι τη ζωή του. Έπρεπε να φύγει. Συμφώνησα μαζί του πως μια νέα αρχή προϋπέθετε να μετοικήσει κάπου όπου δεν τον ήξερε κανείς, κάπου όπου το κούτελό του παρέμενε καθαρό σαν παιδιού. Τότε ήταν που μου ξεφούρνισε την άλλη επιλογή που καλλιεργούσε μέσα του. Θα έφευγε μεν, αλλά θα συνέχιζε να κάνει όσα έκανε. Θα συνέχιζε τις διαρρήξεις εκεί που βρισκόταν ήδη. Είχε κατά νου κάποια υποψήφια θύματα και το τι είχε ακούσει πως έκρυβαν στα σπίτια τους. Κανείς δε θα τον υποψιαζόταν πια, αφού θα είχε φύγει και βρει δουλειά αλλού.

Με εξέπληξε η αμεσότητα κι η ειλικρίνειά του. Γιατί μου τα είπε εμένα, ποτέ δεν το κατάλαβε. Ίσως κάτι πρόσεξε επάνω μου. Σα να μπήκε στις σκέψεις μου, καθώς στο μυαλό μου τα λόγια του είχαν προκαλέσει μεγάλη ταραχή. Με αναστάτωσε για τα καλά. Κάποιος δαίμονας μέσα μου με ωθούσε στο να παραδεχτώ πως η ιδέα του δεν ήταν και τόσο άσχημη. Τόσο εύκολο χρήμα δεν υπήρχε περίπτωση να βγάλω ποτέ. Όλες οι επινοήσεις μου για αρπαχτές άλλωστε είχαν αποτύχει. Σταμάτησα να μιλώ για να μη δείξω σε κανέναν τα πραγματικά μου συναισθήματα. Η ρετσίνα κατέβαινε στο λαρύγγι με λαχτάρα, σα να ήθελα να πνίξω τις τρομερές διαθέσεις που πήγαιναν να γεννηθούν. Πολύ αργά όμως. Το σχέδιό του ήταν αυτό που πραγματικά επιζητούσα κι εγώ.

Οι υπόλοιποι πέντε της παρέας δεν είχαν αντιληφθεί τίποτα από τον διάλογο με τον Χρήστο. Χαμένοι πια από το ντέρτι του ποτιού και της πενιάς, χασκογελούσαν ευτυχισμένοι μέσα στο γλυκό μεθύσι τους. Του τσούγκρισα το ποτήρι, κοιτώντας

τον πονηρά. Το βλέμμα μου του φανέρωσε τις προθέσεις μου. Κανονίσαμε να βρεθούμε οι δυο μας σε τρεις μέρες το σούρουπο στο ξωκλήσι των Αγίων Θεοδώρων. Το ίδιο βράδυ εκείνος απέδωσε το πεσμένο του κέφι στους υπόλοιπους στο γεγονός πως είχε πάρει την απόφαση να φύγει. Την επομένη κιόλας. Το ωραίο ήταν πως όλοι τους συμφώνησαν πως το προτιμότερο για εκείνο ήταν να παρατήσει το χωριό, μέχρι να περάσει ο καιρός και ξεχαστούν τα κατορθώματά του.

Ο Χρήστος από ότι φάνηκε είχε κάνει ήδη τις κινήσεις του. Μάζεψε το επόμενο πρωί μια βαλίτσα με λίγα ρούχα και επιδεικτικά διέσχισε το κεντρικό δρόμο του χωριού, έτσι που η φυγή του θα μαθευόταν στα σίγουρα. Είχε όντως βρει δουλειά σε ένα συσκευαστήριο φρούτων έξω από τη Θεσσαλονίκη. Εκείνες τις μέρες, αρχές Αυγούστου, καίγονταν για χέρια που ακόμη και σακάτηδες θα προσλάμβαναν. Οι παραγγελίες για Γερμανία έτρεχαν και το ποινικό μητρώο ήταν το τελευταίο που κοιτούσαν σε κάποιον. Εξάλλου επρόκειτο για δουλειά δύο- τριών μηνών. Να το λοιπόν και το άλλοθι. Έτοιμο.

Την τρίτη μέρα ζήτησα κι έφυγα νωρίτερα από το χωράφι, γιατί δεν αισθανόμουν καλά τους είπα. Έπρεπε να προλάβω το σούρουπο να έχω ανέβει στο λόφο που έστεκε το ξωκλήσι. Έφτασα λοιπόν πριν το ηλιοβασίλεμα. Το δροσερό αεράκι σε αποζημίωνε για την κούραση της πορείας ως εκεί. Δεν το γνώριζα καθόλου το μέρος. Η θέα από ψηλά υπέθεσα πως θα ήταν το κάτι άλλο. Προείχε όμως κάτι άλλο. Κοίταξα γύρω μου, αναζητώντας απεγνωσμένα μια βρύση, μια πηγή, κάτι σε υγρό στοιχείο. Επιτέλους. Να τη μπροστά μου μια μικρή μαρμάρινη κατασκευή από όπου έρρεε το πολύτιμο νερό. Έσκυψα και μια έπινα, μια πλενόμουν για να διώξω τη βρώμα της δουλειάς του χωραφιού. Ξαφνικά μια σκιά πέρασε πάνω από τη μαρμαρένια κρήνη. Παρόλο που ήμουν σκυμμένος το αντιλήφθηκα και τρόμαξα. Γύρισα απότομα και προς ανακούφισή μου, αντίκρισα τον Χρήστο να στέκεται εμπρός μου.

«Όλα καλά μάγκα, μην σκιάζεσαι, εγώ είμαι.»

«Καλά ρε συ Χρήστο γίνονται πλάκες με τέτοια πράγματα; Και δε μου λες, πως διάλογο και δε σε άκουσα που ζύγωνες;» του είπα ενώ η τρομάρα μου υποχωρούσε.

«Χαχα, αυτός δεν είναι ο σκοπός της γνωριμίας μας; Μια αθόρυβη δράση με δυνατό αποτέλεσμα;» μου απάντησε εύστοχα.

«Ναι, εντάξει ρε φίλε, αλλά κράτα τις ικανότητές σου μυστικές για εκεί που θα χρειαστεί.»

Στη συνέχεια γελάσαμε με μια σειρά από τέτοιου είδους ατάκες. Υπήρχε ένας ενθουσιασμός και στους δυο μας. Αφού τα λόγια κι οι αστεϊσμοί στέρεψαν, μου έκανε νόημα να τον ακολουθήσω. Φτάσαμε στην άκρη του λόφου στον οποίο βρισκόταν χτισμένο το ξωκλήσι, το οποίο ούτε που είχα γυρίσει να το κοιτάξω τόση ώρα. Ούτε που νοιάστηκα. Άσε που η θέα κάτω προς τα χωριά ήταν πιο ενδιαφέρουσα, ειδικά μια τέτοια στιγμή της μέρας όλα αποκτούσαν μια πιο όμορφη όψη. Αυτό το τελευταίο μάλλον μόνο εμένα κάπως συγκινούσε, καθώς ο ψηλός συνεργάτης μου είχε άλλα στο μυαλό του.

«Αυτό είναι το χωριό μου το Μ. και εκείνο δίπλα το Κ. Έχω στην πραγματικότητα δυο ανοιχτούς λογαριασμούς στα χωριά αυτά. Με δυο ανθρώπους που μου έκαναν πολλά. Πρέπει να ανταποδώσω το χτύπημα, δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις.»

«Πολύ καλά, του απάντησα, αλλά ποιο είναι το σχέδιό σου;»

Ακολουθήσε μια σιωπή από μέρους του για λίγο, λες και επαλήθευε το σχέδιο στο μυαλό του. Φαινόταν σίγουρος κι εγώ από την άλλη γινόμουν όλο και πιο ανυπόμονος, όλο και πιο έτοιμος ως προς το να πειστώ να τον ακολουθήσω στο τολμηρό του σχέδιο που θα χάριζε και σε μένα αυτό που ζητούσα, το εύκολο χρήμα.

«Αύριο είναι του Σωτήρος. Αυτό ξέρεις τι σημαίνει;»

«Ναι, πως απόψε έχω να πάω στο πανηγύρι που γίνεται στην πλατεία του Μ.» , απάντησα έχοντας στο μυαλό μου την καλοπέραση.

«Σημαίνει και κάτι άλλο, πέρα από μάσα, κρασί και χορό. Πως τα σπίτια στο χωριό θα είναι άδεια...»

Παύση. Δε μου άρεσε καθόλου αυτή η σιγή. Δε μιλούσε, αλλά ήταν σα να μου έλεγε όσα δεν ήθελα να ακούσω. Δεν περίμενα να ολοκληρώσει τη φράση του και πετάχτηκα.

«Δεν πιστεύω να εννοείς πως θα μπουκάρουμε σε σπίτι απόψε; »

«Μέσα είσαι.»

«Τρελάθηκες ρε ψηλέ; Όλο το χωριό θα είναι στο πόδι.»

«Ακριβώς αυτό. Θα είναι στο πόδι, χορεύοντας και διασκεδάζοντας. Στο ήσυχο αυτό χωριό όπου δεν συμβαίνει τίποτα ποτέ, όλοι χαρούμενοι και εφησυχασμένοι θα ασχολούνται με το πανηγύρι και τα όργανα. Από κανενός το μυαλό δε θα περάσει ότι απόψε μπορεί να συμβεί και διάρρηξη εδώ.»

«Ναι ρε συ, αλλά στο χωριό σου; Εδώ που σε ξέρουν όλοι; Ποιον θα υποψιαστούν πρώτο από όλους σαν πιθανό δράστη, αν όχι εσένα;»

«Σίγουρα εμένα θα ψάξουν πρώτα οι μπάτσοι.»

«Ε και; Πώς το λες τόσο φυσικά σαν να μην τρέχει τίποτα;»

«Μην ξεχνάς πως λίγες μέρες πριν μετακόμισα στη Θεσσαλονίκη. Έχω και κανονική δουλειά. Έχω κόσμο που με ξέρει πια εκεί.»

Δεν πίστευα αυτό που άκουγα και προσπαθούσα να κάνω το σχέδιό του να καταρρεύσει, γλυτώνοντας μας από την πιθανή σύλληψή μας.

«Δεν αποδεικνύει τίποτα αυτό και το ξέρεις. Θα συμπεράνουν πως πετάχτηκες εδώ, έκλεψες και έφυγες σαν κύριος. Δεν έχεις άλλοθι.»

«Έχω. Τη νέα αρχή που έκανα στη ζωή μου. Με δουλειά και σπίτι με ενοίκιο. Όσο και να με υποψιαστούν, δε θα μπορέσουν ποτέ να το αποδείξουν πως συνεχίζω τον πρότερο βίο μου. Έχει το ρίσκο του αυτό όλο, το γνωρίζω, μα δε νομίζω πως μπορεί να γίνει διαφορετικά.»

Τον άκουσα προσεκτικά. Δεν είχε άδικο. Μπορεί και να έπιανε η ιδέα του. Επίσης είχε πλήρη επίγνωση του κινδύνου, δεν ήταν αλόγιστος. Είχε πάρει την απόφασή του μετά από σκέψη κι όχι απλά από επιθυμία εκδίκησης και το βασικότερο έμοιαζε να έχει οργανώσει καλά το άλλοθι του. Δίσταζα παρόλα αυτά. Ακόμη κι αν ήμουν κι εγώ έτοιμος να αναμετρηθώ με τις πιθανότητες αποτυχίας, μου έλλειπε κάτι. Το κίνητρο. Δεν μου το είχε αναλύσει ακόμη.

«Εντάξει Χρήστο. Ας πούμε πως έχω τη διάθεση να στηριχθώ στο άλλοθι σου και στην οποιαδήποτε ατέλεια του σχεδίου σου. Θέλω όμως να μου πεις επακριβώς περί ποιων ανθρώπων πρόκειται και τι σου έχουν κάνει. Ποιος είναι δηλαδή ο λόγος της εκδίκησής σου;»

Ο τύπος έμεινε για λίγο σιωπηλός. Το συνήθιζε φαίνεται να λειτουργεί προσεκτικά. Άλλωστε μου αποκάλυπτε πράγματα που θα μπορούσαν να τον στείλουν φυλακή. Ακόμη χειρότερα, να τον στείλω εγώ ξανά πίσω στη στενή και

τότε πάει κι η αναστολή και όλα. Τελικά το πήρε απόφαση και μου τα ξεφούρνισε μια κι έξω τα όσα είχαν γίνει.

«Ο ένας είναι ο Λευκόπουλος από το Μ. Μεγάλο καθίκι.»

«Ποιος; Ο φρουτέμπορας; Τι σου έκανε ρε συ αυτός; Φαίνεται καλός τύπος», τον διέκοψα.

«Καλός δε θα πει τίποτα. Ο καλύτερος ρουφιάνος να λες. Δε με έχει αφήσει σε ησυχία αφότου βγήκα από τη φυλακή. Πηγαίνει και λέει σε όλους για το τι παλιάνθρωπος είμαι, για το ότι δεν πρέπει να μιλάνε σε έναν κλέφτη, για το ότι ντρόπιασα το χωριό. Το κατάφερε πάντως. Κανείς δε μου μιλά, παρά λίγοι παλιοί φίλοι. Κανείς δε θέλει παρτίδες μαζί μου και κανένας δε θα με ξαναπάρει σε καμιά δουλειά εδώ στο χωριό.»

Τον άκουσα να βγάζει τόσο θυμό. Σχεδόν έφτυνε μαζί με τα λόγια μίσους που ξεστομίζε. Η μανία του μού έγινε αντιληπτή σε όλη της την έκταση. Εντάξει, ο Χρήστος ήταν ένα ρεμάλι που έκλεβε. Στο λίγο που τον γνώριζα όμως και ιδιαίτερα όταν τον είδα μαραζωμένο εκείνο το βράδυ με το αληθινό πρόσωπο του, εκείνο που βγήκε με το ποτό, είχα πιστέψει πως δεν ήταν κακός άνθρωπος. Άλλο ο κλέφτης, άλλο ο άνθρωπος. Κανέναν δεν πείραξε προσωπικά. Η οργή του δεν ήταν αδικαιολόγητη. Ο ψηλός είχε πιστέψει σε μια νέα αρχή, μα τελικά του τη στερούσαν. Ο σπόρος της αμφιβολίας που είχε φυτέψει ο Λευκόπουλος είχε πιάσει τόπο.

«Σε καταλαβαίνω για την πίκρα που νιώθεις. Ο μαλάκας ο φρουτέμπορας σου την έφερε για τα καλά. Μα γιατί, τι λόγο είχε να ασχοληθεί τόσο πολύ μαζί σου;»

«Αυτό είναι το τρελό στην όλη ιστορία. Ένα πείσμα. Μια εκδίκηση από μέρους του για κάτι που είχε γίνει παλιά.»

«Τι δηλαδή;», ρώτησα παραξενεμένος με τα μυστικά που αποκαλύπτονταν σιγά σιγά.

«Κάτι τόσο παλιό που από ότι φαίνεται μόνο εκείνος θυμάται. Αυτός ο ρουφιάνος είχε γεννηθεί μέσα στο χρήμα. Ο πατέρας του επίσης φρουτέμπορας που έκλεβε κι έριχνε όλους τους αγρότες της περιοχής. Μεγάλωσε που λες με όλα τα καλά και πίστευε πως όλα του ανήκαν, πως μπορούσε να αποκτήσει ό,τι επιθυμούσε. Έτσι μια μέρα γνώρισε μια πολύ όμορφη κοπέλα. Την πιο όμορφη του χωριού. Τη Βαλεντίνα. Τη μάνα μου. Θαμπώθηκε από την ομορφιά της και φαίνεται πως πίστεψε ότι παίρνοντας την για γυναίκα του, θα έκλεινε και το

τελευταίο κενό στη ζωή του και θα μπορούσε πια να είναι ένας ευτυχισμένος πλούσιος με τα καλύτερα αποκτήματα γύρω του. Ο παππούς μου ο Μένιος όμως δεν είχε τέτοια μυαλά. Ούτε κι η μητέρα μου. Δεν τους γοήτευε η λίγδα τους. Άσε που εκείνη ήθελε τον λεβέντη τον Γιώργη, τον πατέρα μου, που με ένα τρακτέρ που είχε αγοράσει με κόπο, όργωνε των πλουσίων τα χωράφια και πρόκοβε μια χαρά έτσι. Σκύλιασε ο Λευκόπουλος. Έλεγε πως ο Γιώργης δεν ήταν αυτό που φαινόταν και πως ήταν ένας τυχοδιώκτης, δίχως στον ήλιο μοίρα. Ποτέ του δεν το ξεπέρασε. Ποτέ του δεν το χώνεψε πως δεν έχτισε το βασίλειό του όπως εκείνος ήθελε. Παντρεύτηκε μια ξερακιανή τελικά που με το ζόρι μια κόρη του έκανε. Πάει και το βιος του. Άλλος θα το χαιρόταν, ο γαμπρός. Το μίσος του για τον πατέρα μου ποτέ δεν έσβησε. Μέσα από τα δικά μου λάθη, βρήκε τόσα χρόνια μετά να τον ξαναπιάσει στο βρωμόστομά του και να το παίζει δικαιωμένος γιατί τα είχε πει, λέει, κάποτε εκείνος, αλλά ποιος τον άκουγε. Απέδειξε στους κοντόφθαλμους πως ήμουν απλά ο κακός σπόρος, μιας κακής φάρας.»

Σίγησε και έπνιξε λίγο από το θυμό του με μερικές τζούρες από το τσιγάρο του. Έμενα κι εγώ σιωπηλός, μη θέλοντας να τον διακόψω από το ψυχολογικό άδειασμα που ζούσε τόση ώρα. Τον άφηνα να ξεθυμάνει. Τον καταλάβαινα. Η ιστορία του έμοιαζε με σκληρό παραμύθι σαν εκείνα τα βγαλμένα από τη ζωή που μας έλεγαν οι γιαγιάδες μας όταν ήμασταν μικρά. Η εκδίκηση μόνο εκδίκηση φέρνει κι ο κύκλος δεν τελειώνει. Αυτό το είχα ακούσει τόσες φορές. Πάντα επαληθευόταν.

«Τόσο καθίκι ρε συ ο τύπος; Τόσο μένος για μια γυναίκα; Βρήκε την ευκαιρία ο αδίστακτος για να νιώσει καλύτερα, χτυπώντας σε όπως μπορούσε.»

«Ακριβώς. Αυτός είναι ο λόγος που του την φυλάω. Δε θέλω όμως να του κλέψω κάτι.»

«Τι εννοείς; Γιατί όχι; Τόσα σου έκανε. Τόσα λεφτά έχει ο άπληστος, που φτάνουν να εξαφανιστείς για χρόνια από πρόσωπου γης. Εκτός κι αν δεν τα κρύβει στο σπίτι του.»

«Αυτό που λες. Στην τράπεζα τα έχει όλα, έμαθα. Έτσι κι αλλιώς δεν είχα σκοπό να του τα πάρω. Υπάρχει κάτι που θα τον πονέσει περισσότερο όμως...»

«Τι είναι αυτό; » τον ρώτησα ανυπόμονα. Ήμουν σίγουρος πως απολάμβανε να του τα βγάζω με το σταγονόμετρο τα λόγια.

«Ρε συ Μιχάλη, είσαι μέσα ή όχι; Θα το δεις από κοντά αν έρθεις τι είναι εκείνο που θέλω να του κάνω.... Όχι μη φοβάσαι, κανείς δε θα πάθει τίποτα.»

Αρχικά ακούγοντας τα λόγια του, σκεφτόμενος αυτό που μου έκρυβε, σε συνδυασμό με το μίσος που του έκαιγε τα σωθικά κι έψαχνε λύτρωση, είχα γίνει πολύ διστακτικός. Με τρόμαζε. Έμεινα ακούνητος κι αμίλητος για λίγο, προσπαθώντας να ζυγίσω την κατάσταση και να αποφασίσω.

«Μέσα είμαι ρε μάγκα», ξεστόμισα πολύ σύντομα, μα συνάμα χωρίς να προλάβω καν τα επεξεργαστώ οτιδήποτε μέσα μου. Έτσι αυθόρμητα μου βγήκε, γιατί έτσι τελικά φαίνεται πως ήμουν κι εγώ από τότε. Ένας τυχοδιώκτης. Θα έρθω μαζί σου γιατί μου αρέσει η ιστορία σου. Όμως για πες, ο άλλος από το άλλο το χωριό το Κ. ποιος είναι και τι είναι;

Πήρα ακόμη μια ρουφηξιά από το τσιγάρο του και φυσώντας τον καπνό από τα πνευμόνια του, γέλασε.

«Χα, χα. Ο άλλος; Ο άλλος είναι ένα λουλούδι από τα λίγα. Ο Τάκης. Αυτός με πούλησε.»

«Τι εννοείς, σε πούλησε; Μαζί δουλεύατε; Εννοώ...»

«Ναι. Μαζί κλέβαμε. Για αρκετό καιρό. Συνεργαζόμασταν σε όλες τις μικροδουλειές μας μια χαρά. Αυτά που βγάζαμε τα μοιραζόμασταν χωρίς καθόλου παράπονα μεταξύ μας. Δίκαια πράγματα. Είχαμε κατανόηση για το ρίσκο αυτού που κάναμε και σεβόμασταν τους κανόνες που είχαμε θέσει μεταξύ μας. Τελικά όλη αυτή η συνεννόηση αποδείχτηκε εντελώς ψεύτικη.»

«Πότε δηλαδή έγινε αυτό;»

«Έγινε όταν παρουσιάστηκε μπροστά μας το πρώτο μεγάλο κόλλο. Όταν θαρρείς κι ο Θεός μας συμπάθησε και έφερε στο δρόμο μας την πιο εύκολη ληστεία που θα μπορούσε να γίνει ποτέ. Χα, όλα έμοιαζαν έτοιμα από μόνα τους. Καθόμουν ένα απόγευμα στον καφενέ που σύχναζα στην Έδεσσα. Εκεί που αναρωτιόμουν τι θα φέρει η ζωή, να σου η απάντηση εμπρός μου... δηλαδή δίπλα μου. Ακριβώς δίπλα μου. Ήταν, που λες, ένας κύριος που συζητούσε με κάποιον άλλον και το θέμα τους ήταν τι άλλο;... Χρήμα. Όχι οποιοδήποτε χρήμα όμως. Η πληρωμή των αγροτών ενός τοπικού γεωργικού συνεταιρισμού για τις σοδειές τους. Για να μην παρατούν τις δουλειές τους, είχαν αναθέσει σε έναν τύπο, τον διπλανό μου, να πηγαίνει όποτε ερχόταν η ώρα στην Αγροτική Τράπεζα, να εκταμιεύει τις πληρωμές τους και να τους τα πηγαίνει στο χωριό για να τους τα μοιράσει. Αυτό ήταν. Είχα ζαλιστεί από την υπερένταση που μου προκάλεσαν τα όσα άκουγα. Προσπάθησα να φανώ

ατάραχος, μην τυχόν και με αντιληφθούν και τότε θα έχανα το σημαντικότερο. Ευτυχώς διατήρησα τις κινήσεις μου χαλαρές και διακριτικές, πίνοντας αδιάφορα τον καφέ μου. Έτσι οι δυο τους συνέχισαν την πολύτιμη κουβεντούλα τους. Του ανέφερε λοιπόν ο μεταφορέας πως το επόμενο πρωί θα πήγαινε αργά, στο κλείσιμο της τράπεζας για να εισπράξει τα λεφτά. Δεν ήθελε, είπε, να τα κουβαλά πολλές ώρες μέχρι το βραδάκι που θα πήγαινε στον συνεταιρισμό τους.

Αφού άκουσα κι αποστήθισα τις λεπτομέρειες της διαδρομής του, έφυγα πριν ολοκληρώσουν τη συζήτησή τους. Έτσι δε θα μου έδιναν καμία σημασία. Φοβόμουν μήπως αργότερα τους δινόταν η ευκαιρία να δουν το πρόσωπό μου και σε κάποια επόμενη φάση με περιγράψουν στην αστυνομία. Πήγα γρήγορα στον Τάκη, εκεί που δούλευε, στη μάντρα με τα παλιοσίδηρα. Δεν περίμενα να τελειώσει, γιατί δεν άντεχα. Μόνο στάθηκα δίπλα του, εκεί που έκοβε με το ψαλίδι κάτι λαμαρίνες και, μιλώντας του όσο σιγανά έπρεπε, του εξιστόρησα τα όσα έφτασαν στα αυτιά μου. Κόντευε να κόψει τα δάχτυλά του από την ταραχή. Με κοίταξε στα μάτια, σαν τώρα θυμάμαι το βλέμμα του, και κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Δεν ήθελα κάτι άλλο. Έφυγα από εκεί. Τον περίμενα το βραδάκι σε έναν άλλο καφενέ, όπου ήπιαμε τις μπύρες μας, στήνοντας προσεκτικά το σχέδιο της ληστείας.

Το μεσημέρι της επομένης στηθήκαμε έξω από την Αγροτική Τράπεζα. Τον είδαμε να βγαίνει με μια βαλίτσα. Εκεί μέσα βρισκόταν η λεία μας. Ο Τάκης είχε δανειστεί ένα αυτοκίνητο από έναν φίλο, για να καταφέρουμε να απομακρυνθούμε γρήγορα μετά τη ληστεία του μεταφορέα. Ο τύπος αυτός από την τράπεζα πήγε σε μια οικοδομή, μάλλον στην κατοικία του, και έμεινε εκεί ως τις πέντε. Εμείς περιμέναμε παρκαρισμένοι σε μια αλάνα παραδίπλα. Στη συνέχεια πήγε στον σταθμό με τα λεωφορεία και επιβιβάστηκε σε εκείνο που πήγαινε στο χωριό όπου βρισκόταν ο συνεταιρισμός. Εμείς στο κατόπι του. Την ώρα που φτάσαμε όλοι στο χωριό, σουρούπωνε. Η κατάλληλη ώρα. Ο μεταφορέας κατέβηκε έξω από το χωριό, επάνω στην εθνική οδό και θα είχε περίπου είκοσι λεπτά περπάτημα. Μαζί του αποβιβάστηκε και μια παρέα από τρεις κυρίες που είχαν τον ίδιο προορισμό. Χωρίς να χάνω χρόνο, κατέβηκα από το αυτοκίνητο και με ένα κατσαβίδι, έβγαλα τις πινακίδες του, μην τυχόν και συγκρατήσει κάποιος περαστικός το νούμερό τους.

Περιμέναμε λίγα λεπτά ακόμη, ώσπου νύχτωσε. Κοιταχτήκαμε και ξεκινήσαμε αποφασισμένοι. Τους ζυγώσαμε. Περπατούσαν και οι τέσσερις μαζί στο πλάι του δρόμου. Σταματήσαμε απότομα δίπλα τους. Κατεβήκαμε φορώντας κουκούλες, έχοντας αφήσει ανοιχτή τη μηχανή και τα φώτα για να βλέπουμε τα στοιχειώδη. Δεν είχαμε κάποιο όπλο. Δε χρειαζόταν. Του επιτεθήκαμε, χωρίς να τον χτυπήσουμε. Τη τσάντα απλά την αρπάξαμε από τον εμβρόντητο κύριο που δεν πρόβαλε καμία αντίσταση. Δικά του ήταν; Εξαφανιστήκαμε, επιταχύνοντας στην εθνική οδό. Άνοιξα να δω το πολύτιμο περιεχόμενο και μόνο που δεν άρχισα να ουρλιάζω από την υπερένταση και τη χαρά μου. Ήταν τόσο απλό τελικά και σίγουρα τόσο ουρανοκατέβατο όλο αυτό που μας συνέβη.»

«Τελικά τι πήγε στραβά ρε Χρήστο; Που σου την έφερε ο Τάκης;»

«Εκείνο το βράδυ χωρίσαμε. Ο καλός μου συνεργάτης με άφησε σπίτι μου και πήγε να επιστρέψει το δανεικό αυτοκίνητο. Μου έδωσε και πέντε χιλιάρικα για να γλεντήσω λιγάκι την επιτυχία μας. Στην τσάντα παρεμπιπτόντως θα πρέπει να βρίσκονταν γύρω στα οκτώ εκατομμύρια. Δεν τα είδα ποτέ. Πήγα και ήπια μερικά ποτά σε ένα μπαρ. Στο δρόμο του γυρισμού για το σπίτι, γύρω στις δύο το πρωί, τρεις τύποι μου την είχαν στήσει σε ένα στενάκι από όπου περνούσα. Με χτύπησαν και με απείλησαν πως αν δεν έφευγα το πρωί από την πόλη, με περίμεναν χειρότερα. Επίσης μου ανέφεραν πως το ίδιο έκαναν και στον Τάκη, μόνο που εκείνον του έκλεψαν τα πάντα, μαζί και τη βαλίτσα με τα χρήματα. Τους πίστεψα. Το άλλο πρωί, μόλις συνήλθα κάπως, έτρεξα στο σπίτι του συνεργάτη μου. Χτυπούσα για ώρα τα κουδούνια. Πουθενά εκείνος. Οι γείτονες άρχισαν να αναστατώνονται και τότε αποφάσισα να απομακρυνθώ πριν προκαλέσω τη μοίρα μου. Γυρνούσα σπίτι μου, όπου τελικά με περίμενε ακόμη μια έκπληξη. Η χειρότερη. Δυο γεροδεμένοι με πολιτικά με περίμεναν στην αυλή της μονοκατοικίας μου και μου την έπεσαν. Αστυνομικοί. Με ανάγκασαν να τους αφήσω να ψάξουν το σπίτι μου με το ζόρι. Είχα αιφνιδιαστεί εντελώς. Το ένα μετά το άλλο μου συνέβαιναν τις τελευταίες ώρες. Δεν πρόλαβα να αντιδράσω, να ζητήσω το ένταλμά τους. Αυτό ήταν. Βρήκαν στο αποθηκάκι κάποια από τα κλοπιμαία που είχαμε ξαφρήσει και μοιράσει με τον Τάκη. Τίποτα σπουδαίο. Κάτι κηροπήγια, κάτι ασημικά, κάτι ψευτοκοσμήματα και τέτοια. Αυτά όμως αρκούσαν να με στείλουν για δυο χρόνια φυλακή, λόγω και του παρελθόντος μου.»

«Και στον Τάκη πως κατέληξες; Γιατί πιστεύεις ότι εκείνος ευθύνεται για όλα;»

«Ρωτώντας. Όποιον έβρισκα μέσα στα Διαβατά τον ρωτούσα για τον Τάκη. Από καθαρό ενδιαφέρον. Από στόμα σε στόμα, όμως η αλήθεια μεταφέρεται και ποτέ δε χάνεται. Έλεσα από τα σύννεφα, όταν με πληροφόρησαν πως ο αξιότιμος συνεργάτης μου, εμφανίστηκε να κατοικεί σε ένα χωριό το Κ. μαζί με την αρραβωνιαστικιά του. Είχε αγοράσει κι ένα αμάξι, είχε ανοίξει κι ένα καφενείο και η ζωή του φαινόταν τόσο στρωμένη. Σπατάλες δεν έκανε. Δεν ήθελε να προκαλέσει. Όμως όλα αυτά μόνο σε ένα συμπέρασμα με οδήγησαν.»

Η ιστορία του Χρήστου μου είχε κινήσει την περιέργεια. Αν τα γεγονότα ήταν όπως τα έλεγε και δεν τα φανταζόταν απλώς, κατηγορώντας τον Τάκη, το χρήμα που υπήρχε διαθέσιμο ήταν μια πολύ καλή μπάζα.

«Ρε συ Χρήστο, όλα αυτά για τα οποία κατηγορείς τον παλιό σου φίλο στέκουν; Μήπως κάνεις κάποιο λάθος; »

«Κανένα λάθος. Στο μυαλό μου όσο ήμουν μέσα είχε καρφωθεί πως δε γινόταν μόνο εμένα να είχαν ανακαλύψει οι μπάτσοι. Επίσης δε γινόταν ο Τάκης να κυκλοφορεί έτσι άνετος και με τόσο χρήμα, όσο κι αν το έκρυβε, όταν λίγο καιρό πριν του είχαν επιτεθεί, υποτίθεται, κάποιοι και τον είχαν ληστέψει. Δεν έστεκε η ιστορία. Τότε πήγα και τον βρήκα, εκεί στο Κ. Δεν του μίλησα φυσικά. Τον παρακολούθησα. Κρυφά για μέρες. Ένα θα σου πω. Ξέρω πια και που τα έχει κρυμμένα.»

Ένιωσα μια έξαψη από τα λόγια του. Μια ταραχή που έμοιαζε να βρίσκει πραγματικό λόγο ύπαρξης. Ο Χρήστος φαινόταν πολύ σίγουρος για όσα μου εξιστορούσε. Η τελευταία μου αμφιβολία είχε κατακάτσει. Θα έμπαινα μαζί του στην περιπέτεια εκδίκησής του.

Κεφάλαιο Τρίτο

Μόλις νύχτωσε για τα καλά, εκεί γύρω στις εννέα, κατηφορίσαμε εγώ κι ο Χρήστος στο χωριό Μ. Το σπίτι του Λευκόπουλου βρισκόταν σχεδόν στο τέρμα του χωριού, ψηλά προς το λόφο με το ξωκλήσι, έτσι δε χρειάστηκε να μπούμε μέσα στον οικισμό. Στα λιγοστά σπίτια που γειτόνευαν με εκείνο που θα επισκεπτόμασταν δεν υπήρχε κανένα φως αναμμένο. Ακόμη και οι αραιά τοποθετημένες κολώνες φωτισμού που πάλευαν να λάμπουν μέσα στο σκοτάδι, δε θα κατάφερναν να προδώσουν τις κινήσεις μας. Με προσοχή, αλλά και με αυτοπεποίθηση που στέριωνε μέσα μου ακολουθούσα τον Χρήστο. Φτάσαμε στην άκρη του φράχτη του σπιτιού του έμπορα, στη γωνία του οικοπέδου.

«Σκυλιά;», τον ρώτησα διστακτικός.

«Τίποτα. Ακόμη κι αυτό το τσιγκουνεύεται ο αχρείος. Ακόμη κι αυτό το ένα πιάτο φαί για το ζώο. Από εκεί θα το βρει όμως, χα χα,» απάντησε μοχθηρά εκείνος και με ένα σάλτο βρέθηκε από την άλλη μεριά του έτσι κι αλλιώς χαμηλού φράχτη.

Προχωρήσαμε πάνω στα χόρτα της μεγάλης αυλής. Αφού κοντοσταθήκαμε πλάι σε μια χτιστή κατασκευή με γούρνα που χρησίμευε σα βρύση, αφουγκραστήκαμε για λίγο το περιβάλλον γύρω μας. Η απόλυτη ησυχία που επικρατούσε στο οίκημα φάνταζε ως ο καλύτερος οιωνός. Μου έκανε νόημα και μου έδειξε προς τον δρόμο.

«Εκεί υπάρχει μια μεγάλη αυλόπορτα που ανοίγει με δυο φύλλα. Πήγαινε να την ανοίξεις με οποιονδήποτε τρόπο και περίμενέ με έξω. Έρχομαι.»

Δεν κατάλαβα το λόγο για όλο αυτό, μα δεν είχα και χρόνο να το κουβεντιάσω μαζί του, καθώς εκείνος γλίστρησε μέσα στο σκοτάδι αθόρυβα προς το πίσω μέρος της αυλής. Αλλά χάθηκε ανάμεσα στα δέντρα που υπήρχαν δεξιά κι αριστερά από κάτι σαν δρόμο από χαλίκι. Ήμουν βέβαιος που ο συνεργάτης μου είχε κάποιο πλάνο στο μυαλό του κι έτσι σύντομα βρέθηκα δίπλα στην εν λόγω αυλόπορτα. Όντως συνάντησα μια πλατιά μεταλλική κατασκευή με πλέγμα στη μέση που αποτελούταν από δύο τμήματα τα οποία μεταξύ τους έκλειναν με μια αλυσίδα και ένα λουκέτο. Έπρεπε κάπως να σπάσω την κλειδαριά του. Γονάτισα κάτω στο χώμα και χωρίς να μπορώ να δω μέσα στη νύχτα άπλωσα τα χέρια μου και με τις παλάμες μου ψαχούλευα το χώμα και τον δρόμο από χαλίκια. Ευτυχώς γρήγορα εντόπισα μια πέτρα που το μέγεθός της έμοιαζε ικανό να υπερνικήσει την

αντίσταση της κλειδωνιάς. Επιβεβαιώθηκα. Με ένα γερό χτύπημα, το λουκέτο άνοιξε και η χοντρή αλυσίδα έπεσε κάτω, ελευθερώνοντας τα δυο πορτόφυλλα.

Άρχισα να τα τραβώ προς τα μέσα στο οικόπεδο, όταν ξαφνικά άκουσα έναν θόρυβο που αρχικά με τρόμαξε. Ένα δυνατό μουγκρητό ακούστηκε από κάπου πίσω μου που μάλιστα δυνάμωνε ολοένα και περισσότερο. Μέσα στη σαστιμάρα μου δεν καταλάβαινα τι συνέβαινε, μα άμεσα η απορία μου λύθηκε. Είδα εκείνη τη στιγμή λοιπόν ένα ζευγάρι προβολέων να με πλησιάζουν από το βάθος της αυλής. Τότε συνειδητοποίησα περί τίνος επρόκειτο. Βγήκα με βιαστικά βήματα έξω στο δρόμο και παραμέρισα για να μη με χτυπήσει το όχημα που ερχόταν με ορμή.

Μπροστά μου σταμάτησε απότομα ένα μακρύ αυτοκίνητο. Άνοιξα την πόρτα του συνοδηγού και μπήκα μέσα, αναζητώντας απαντήσεις από τον Χρήστο. Εκείνος πάτησε με τόση δύναμη το γκάζι της Μερτσέντες που είχε μόλις κλέψει και με τη μηχανή της σα να ούρλιαξε μέσα στη σιγαλιά της νυχτιάς, γλίστρησε πάνω στο στενό δρόμο της γειτονιάς. Δεν είχα τη διάθεση να ανοίξω κουβέντα μαζί του, παρά μόνο όταν θα είχαμε βγει από το χωριό και θα ένιωθα κάπως ασφαλής, χωρίς την πιθανότητα να μας δει κάποιος περαστικός.

Δεν συναντήσαμε κανέναν. Μονάχα κάποια σκυλιά ακούστηκαν από τις τριγύρω αυλές. Κανέναν άνθρωπο. Τόσο εύκολα. Λίγο αργότερα βρεθήκαμε σταματημένοι σε μια αλάνα έξω από το χωριό. Βγήκαμε έξω από το αμάξι κι ανάψαμε από ένα τσιγάρο.

«Λοιπόν; Τι είναι όλο αυτό; Έτσι εκδικείσαι τον μεγαλέμπορα; Κλέβοντας του το πολυτελές αμάξι που ζήτημα αν υπάρχει κι άλλο όμοιο σε όλο τον νομό;»

Η ερώτησή μου πρέπει να φάνηκε αστεία στον γεροδεμένο φίλο μου που έβαλε τα γέλια δυνατά. Όταν αποφάσισε να μου δώσει τη σημασία που έπρεπε, μου απάντησε:

«Πραγματικά νομίζω πως πρέπει να σου εξηγήσω. Το σημαντικότερο για εμένα είναι να τον κάνω να πονέσει. Αυτή είναι η εκδίκησή μου. Ο τρόπος για κάτι τέτοιο είναι μονάχα ένας. Αφού δε μπόρεσα να του κλέψω το πρώτο πράγμα που αγαπά, το χρήμα, κατέφυγα στο να του στερήσω τη δεύτερη μεγαλύτερη του αγάπη.»

«Εντάξει ρε φίλε, ας πούμε ότι μόλις αντιληφθεί την απώλεια της αγαπημένης του θα λυπηθεί αφάνταστα. Εσύ... Εμείς εννοώ, τι θα την κάνουμε αυτήν την τεράστια και πανάκριβη κούκλα; Είναι θέμα ωρών πια το να μας συλλάβουν.»

«Όχι ακριβώς. Δε θα μας συλλάβει κανείς, γιατί δε θα μας δει κανείς να την οδηγούμε. Το ταξίδι μας μαζί της θα είναι πολύ σύντομο. Πέντε χιλιόμετρα το πολύ. Ο προορισμός μας είναι δεδομένος.»

«Εννοείς...»

«Ακριβώς. Θα πάμε στο Κ. εκεί στο σπίτι του παλιόφιλού μου, του Τάκη. »

«Ναι αλλά τι Μερτσέντες τι θα την κάνουμε; Εννοώ...»

«Μη βιάζεσαι Μιχάλη. Όλα είναι μέρος ενός τέλειου σχεδίου. Θα δεις, κάνε λίγη υπομονή. Σε λίγη ώρα όλα θα έχουν τελειώσει.»

Στα λόγια του η σιγουριά περίσσευε. Μου έκανε, θυμάμαι, τρομερή εντύπωση πώς ένα τόσο απλό παλικάρι όπως εκείνος, με παρουσιαστικό αγαθού γίγαντα, είχε την ικανότητα να καταστρώνει σχέδια διάρρηξης και κλοπής. Δεν είχα όμως άλλη επιλογή πια. Έστω και με το πρώτο στάδιο, την πρώτη κλοπή από τις δύο, είχα καταστήσει τον εαυτό μου συνένοχο σε όλο αυτό. Έπρεπε να συνεχίσω, δείχνοντας εμπιστοσύνη στο πλάνο του. Είχα αποφασίσει καλού κακού πως αν κάτι δε μου άρεσε ή δε μου καθόταν καλά, θα παρέμβαινα, λέγοντας την άποψή μου.

Ο Χρήστος συνέχιζε να οδηγεί το πανάκριβο αυτοκίνητο που μόλις είχαμε φέρει στην κατοχή μας. Κοντεύαμε στο Κ. Ξαφνικά έστριψε απότομα σε ένα αλοάκι. Λίγα μέτρα μετά σταμάτησε κι έσβησε τη μηχανή ανάμεσα σε κάτι θάμνους, προκαλώντας μάλιστα και κάποιες γρατσουνιές στα πλαϊνά του αμαξιού, όπως πρόδιδαν οι ανατριχιαστικοί ήχοι που ακούστηκαν για λίγα δευτέρα. Τον κοίταξα με απορία.

«Ε, καλά, δεν πιστεύω να περίμενες να σε βολτάρω στο χωριό με τούτο εδώ» μου είπε σε εύθυμο ύφος.

«Χα, όπως τα λες. Καλύτερα να προσέχουμε.»

Κατεβήκαμε. Σε λίγο προχωρούσαμε στον κεντρικό επαρχιακό ο οποίος ήταν παντελώς άδειος. Εξάλλου αν όχι όλοι, οι περισσότεροι τη στιγμή εκείνη διασκέδαζαν στο γειτονικό χωριό από όπου είχαμε μόλις φύγει. Δεν είχαμε τον άπειρο χρόνο μπροστά μας, μα θεωρητικά θα προλαβαίναμε να ολοκληρώσουμε τα όσα είχε καταστρώσει ο ψηλός, ώσπου να καταφθάσουν οι πρώτοι από το πανηγύρι. Προχωρώντας ακόμη λίγα λεπτά φτάσαμε σε ένα σημείο που ο δρόμος

γινόταν χωμάτινος. Αφού του έγνεψα με ερωτηματικό μου απάντησε με τον ίδιο τρόπο πως κοντεύαμε.

Λίγα βήματα αργότερα είχαμε βρεθεί σε κάτι σαν αυλή που όμως δε χωριζόταν με κάποια περίφραξη από το υπόλοιπο χωριό. Εκεί απλά κατέληγε ο χωματόδρομος. Στο οίκημα και στο χώρο της αυλής δεν παρατηρήσαμε καμία κίνηση, κανένα φως από πουθενά. Ζυγώσαμε προς το κτήριο. Σταθήκαμε δίπλα στην ισόγεια βεράντα με τα αυτιά τεντωμένα. Δυο λεπτά μετά και με τη σιγουριά που μας χάριζαν σκοτάδι και ησυχία, κινηθήκαμε προς το μέρος της αποθήκης που βρισκόταν κολλητά με το σπίτι. Τότε συνειδητοποίησα τι εννοούσε ο Χρήστος νωρίτερα, όταν μου ανέφερε πως γνώριζε για την κρυψώνα του Τάκη. Δεν τα φύλαγε σε κάποια τράπεζα, ούτε σε κάποιο στρώμα κρεβατιού, μήτε σε κάποιο υπόγειο. Προτίμησε να κρύψει τα κλεμμένα χρήματα σε μια απλή αποθήκη, ξεκλείδωτη, έτσι ώστε να μη δίνει στόχο.

Βρισκόμασταν έξω από την ξύλινη πόρτα της. Αρκούσε ένα απαλό σπρώξιμο και το θυρόφυλλο, τρίζοντας, υποχώρησε. Με το φακό του ο συνεργάτης μου φώτισε ολόγυρα μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Στεκόμασταν στο κατώφλι ακόμη και παρατηρούσαμε ολόγυρα, μήπως και αντιλαμβανόμασταν ξαφνικά κάποια ένδειξη για την κρυψώνα του Τάκη. Υπήρχαν τα πάντα εκεί μέσα. Από παλιά έπιπλα, βαρέλια, κουτιά, ξύλα για τη σόμπα και όσα ακόμη φαντάζεσαι να προσδίδουν την έννοια της αποθήκης. Μια ευρύχωρη όμως, καθώς όλα τα πράγματα εκεί ήταν τακτοποιημένα και με κενό μεταξύ τους. Τότε καταλάβαμε ότι δε θα ήταν και τόσο εύκολο το να πάρουμε στα χέρια μας αυτό που αναζητούσαμε.

Προχωρήσαμε πιο μέσα και τότε συνέβη κάτι απρόσμενο. Κοιτώντας γύρω μας με το φακό, κανείς μας δεν παρατήρησε το σχοινί που υπήρχε κάτω στα πόδια μας και που στην πραγματικότητα, όπως ήταν λιγάκι υπερυψωμένο από το δάπεδο, αποτελούσε τον τέλειο συναγερμό. Έτσι στιγμές αργότερα, εγώ που προπορευόμουν βρέθηκα στο πάτωμα ξαπλωμένος, ο Χρήστος παγωμένος από την εξέλιξη και το χειρότερο; Δεκάδες θαρρείς τεντζερέδια να πέφτουν το ένα μετά το άλλο από τα ράφια που είχαν τοποθετηθεί, δεμένα από το ίδιο σχοινί. Ο θόρυβός τους τόσο ανατριχιαστικός που άμεσα πιστέψαμε, κι οι δυο είμαι σίγουρος, πως είχε έρθει το τέλος στο όλο σχέδιο μας.

Όταν και το τελευταίο μεταλλικό σκεύος ολοκλήρωση τη διαδρομή που του επέβαλλε η βαρύτητα, επικράτησε απόλυτη ησυχία από μέρους μας. Μόνο από εμάς όμως, καθώς παραδίπλα γινόταν χαμός από γαβγίσματα σκυλιών.

«Των γειτόνων είναι. Ούτε ο Τάκης έχει σκυλί δικό του. Μη φοβάσαι, σε λίγο θα ηρεμήσουν», μου είπε ο ψηλός, καθησυχάζοντάς με.

«Ναι εντάξει με τα σκυλιά, κανείς δε θα υποψιαστεί πως βρισκόμαστε εδώ. Τι κάνουμε, εννοώ, που ψάχνουμε μέσα σε όλο αυτόν τον λαβύρινθο αντικειμένων;» απάντησα ενώ είχα ανακαθίσει μετά την πτώση μου.

Δε μου απάντησε αμέσως. Σκεφτόταν. Σύντομα όμως παράτησε τις σκέψεις του και ξεκίνησε να ανοίγει κουτιά και βαρέλια ψάχνοντας τη λεία μας. Εγώ συνέχισα να σκέφτομαι, κοιτώντας τριγύρω με το δικό μου φακό. Πάνω που πήγε να μου κάνει την παρατήρησή του πως δε συμμετείχα, μου ήρθε ουρανοκατέβατη μια ιδέα.

«Κοίτα Χρήστο, εκεί που ψάχνεις δε νομίζω πως θα βρεις κάτι. Τα βαρέλια και τα κουτιά είναι τα πρώτα που θα έφαχνε κάποιος. Αυτά είναι για κάποιον γύφτο που θα διαρρήξει την αποθήκη, αναζητώντας φαγητά και τέτοια. Αυτά αποτελούν και την ασπίδα για τα χρήματα. Όποιος ψάξει εδώ μέσα, σα θα βρει τρόφιμα, θα τα πάρει και θα φύγει, χωρίς να φαντάζεται ότι υπάρχει και κάτι πολυτιμότερο κάτω από τα πόδια του. Κι όταν λέω κάτω από τα πόδια του, εννοώ πως κάπου κάτω από τα πόδια μας ίσως υπάρχει κάποιου είδους κρύπτη. Για να ψάξουμε.»

Ο συνεργάτης μου είχε μείνει άφωνος από το λογύδριό μου και από την απρόσμενη έμπνευσή μου. Θεωρούσε ίσως τον εαυτό του ως τον εγκέφαλο της ομάδας. Τον πρόλαβα όμως και είχα δίκιο. Σηκώνοντας όσα κουτιά υπήρχαν γύρω μας, και μετακινώντας λίγο τα βαρέλια που συναντούσαμε, φτάσαμε μετά από λίγο σε κάτι σαν καταπακτή, εκεί στο πίσω μέρος της αποθήκης. Το νιώθαμε πως κάτι βρήκαμε. Με το ζόρι μπορούσα να κρατήσω τη φωνή μου. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Τότε ήταν που στα χέρια μας βρέθηκε το απόλυτα ποθητό αντικείμενο. Μια μαύρη σακούλα. Γεμάτη με τόσο χρήμα που δε φανταζόσουν. Όταν λήστεψαν τον μεταφορέα, τα χρήματα ήταν τακτικά τοποθετημένα σε μια τσάντα. Μέσα στη σακούλα όμως είχαν ανακατωθεί και ο όγκος τους τα έκανε να μοιάζουν ατελείωτα, όπως και η λαχτάρα μας την ώρα εκείνη να τα αγγίξουμε.

«Πάμε να φύγουμε, τον προέτρεψα. Τα μετράμε και τα χαϊδεύουμε κάπου με την ησυχία μας.»

Συμφώνησε και βιαστικά κινήσαμε προς το δρόμο. Τρέχοντας επάνω στο χορτάρι της αυλής, κοιτούσαμε γύρω μας, μήπως μας είχε αντιληφθεί κανείς. Όχι πως είχε καμία ιδιαίτερη σημασία αν κάποιος διέκρινε δυο φιγούρες να τρέχουν κάτω από τον ουρανό που είχε μείνει χωρίς φεγγάρι εκείνες τις μέρες, μέχρι αυτό

να ξαναγεμίσει. Δεν πέρασε πολλή ώρα και τρέχαμε στον κεντρικό δρόμο με κατεύθυνση προς το ακριβό αμάξι που είχαμε κλέψει νωρίτερα. Στα αυτιά μας έφταναν και πάλι οι ήχοι πανηγυριού από το διπλανό χωριό, το Μ. Που να ήξεραν όλοι εκείνοι τι συνέβαινε όσο διασκεδάζαν.

Λίγο μετά το πολυτελές αμάξι του Λευκόπουλου ταξίδευε χωρίς τον πραγματικό του ιδιοκτήτη, αλλά με εμάς που καταφέραμε τα πιο καίρια χτυπήματα σε δυο άπληστους. Ήταν μια γλυκιά εκδίκηση, όχι τόσο για μένα, όσο για τον Χρήστο. Το παλικάρι ήταν σα να έσβησε έναν τεράστιο καημό από μέσα του. Το βλέμμα του έλαμπε και δεν ήταν μονάχα από το χρήμα που είχε αποκτήσει. Εγώ αντίθετα χαιρόμουν για το νέο φιλαράκι μου, όμως η πηγή του ενθουσιασμού μου ήταν μονάχα μία. Είχα καταφέρει να ξεορκίσω την ατυχία μου και η δίψα μου για εύκολο χρήμα είχε για πρώτη φορά ικανοποιηθεί. Φυσικά ακολούθησαν κι άλλες, αλλά είναι μια άλλη ιστορία.

Θα πρέπει να ταξιδέψαμε κανένα μισάωρο σε ανηφορικό και μάλλον δασικό δρόμο. Ο Χρήστος που οδηγούσε φαινόταν να γνωρίζει καλά το που πήγαινε. Φτάσαμε σε ένα μεγάλο πλάτωμα και σταματήσαμε. Κατέβηκε πρώτος από το αυτοκίνητο κι εγώ ακολούθησα. Σταθήκαμε λίγα μέτρα πιο πέρα, στην άκρη αυτού του ανοίγματος, από όπου δεν έβλεπες σχεδόν τίποτα. Παντού δέντρα ολόγυρα πέρα από το ξέφωτο αυτό δίπλα στον δρόμο. Μου έκανε νόημα να ακούσω προσεκτικά, δείχνοντάς μου το αυτί του. Συγκεντρώθηκα. Στιγμές αργότερα κατάλαβα τι εννοούσε. Ένα ποτάμι. Ήμουν σίγουρος πως άκουγα τον ήχο κάποιου υγρού στοιχείου. Του το ανέφερα κι εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

Επέστρεψε στο αυτοκίνητο και από μέσα έβγαλε έναν σάκο. Τι είχε μέσα λες; Ένα σφραγισμένο μπουκάλι ούισκι και μια σακούλα φιστίκια. Μου τα έφερε για να τα ανοίξω, ενώ εκείνος πήγε και πάλι στο όχημα, ώσπου συντονίζοντας το ραδιόφωνο στο σωστό σταθμό, μας έβαλε την κατάλληλη λαϊκή μουσική επένδυση. Ήταν τόσο δυνατή η ένταση από το ακριβό ηχοσύστημα του Λευκόπουλου που δεν υπήρχε πιθανότητα να μην ακουγόμασταν παντού μέσα στο βουνό. Πίνοντας, αρχίσαμε να χορεύουμε. Μεθούσαμε από τη γλύκα της παρανομίας μας. Ξέραμε τι αλήτες ήμασταν, μα όλοι έχουν τον ρόλο τους και το λόγο τους στη ζωή αυτή. Εξήγηση παραπάνω δε χωρά. Γλεντούσαμε με την ψυχή μας για τη ζωή μας που θα άλλαζε πια προς το καλύτερο. Πίναμε στην υγεία του Τάκη και του Λευκόπουλου. Δεν κλέψαμε δα και τίποτα αγγελούδια. Τους φανταζόμασταν να παθαίνουν ταμπλάς από τις απώλειές τους και γελούσαμε πιο δυνατά ακόμη. Το δικό μας

πανηγύρι κράτησε όσο και το ουίσκι. Ξαπλώσαμε έπειτα στα αναπαυτικά μπροστινά καθίσματα της Μερτσέντες κι αποκοιμηθήκαμε.

Οι πρωινές αχτίδες του ήλιου μας ξύπνησαν γλυκά μέσα από το μεθύσι μας. Αφού συνήλθαμε λιγάκι τον ρώτησα:

«Όλα καλά, αλλά τώρα που ξημέρωσε πώς θα γυρίσουμε πίσω με το αυτοκίνητο; Όλοι θα μας αντιληφθούν μια και ο δρόμος περνά μέσα από το Κ.»

«Δε θα γυρίσουμε από εκεί.»

«Δηλαδή; Ο δρόμος από εδώ πάνω δεν καταλήγει κάπου αλλού. Σε κάποιο σημείο του θα σταματά.»

«Το ξέρω, μου είπε ενώ έβγαινε από το αμάξι. Εννοώ ότι θα επιστρέψουμε χωρίς τη Μερτσέντες. Πάρε τα πράγματά σου από εδώ μέσα.»

Χωρίς να καταλαβαίνω, άρπαξα το σακάκι μου. Ίσα που πρόλαβα να βγω, όταν τον είδα με μια κίνηση να μου λύνει όλες μου τις απορίες. Έπιασε το μοχλό του χειρόφρενου και τον κατέβασε. Προφανώς βγαίνοντας είχε βγάλει και την ταχύτητα. Ένα νευρικό γέλιο πήγε να με πιάσει. Τι σκέφτηκε ο τύπος. Δεν έχασα χρόνο και βρέθηκα πίσω από το όχημα, δίπλα του, σπρώχνοντάς το μαζί του προς τον γκρεμό. Όσο βαρύ και μεγάλο κι αν ήταν η πορεία του ήταν προδιαγραμμένη. Σε λίγα δευτερόλεπτα η πανάκριβη κούκλα κατέβαινε ανάμεσα από δέντρα με ταχύτητα που ολοένα και αυξανόταν προς το ποτάμι που κυλούσε, περιμένοντας την στην υγρή αγκαλιά του. Όταν η διαδρομή της ολοκληρώθηκε με το χαρακτηριστικό ήχο που παράγεται από μια τέτοια πτώση, κοίταξα τον συνεργάτη μου στα μάτια. Γαλήνη. Αυτό είχε μέσα του πια.

Επιστρέψαμε στην καθημερινότητα μας. Είχα μια μικρή αγωνία τις επόμενες μέρες για το αν η αστυνομία θα έβρισκε κάπου ίχνη μας, αλλά όλα πήγαν καλά. Μου τηλεφώνησε μάλιστα ο Χρήστος και μου είπε πως, ενώ μια μέρα εμφανίστηκαν δυο αστυνομικοί στο σπίτι του κι άρχισαν τις ερωτήσεις, εκείνος έδωσε τις απαραίτητες απαντήσεις. Δεν υπήρχε κάτι εναντίον του. Άλλωστε είχε πια στρώσει τη ζωή του με μια δουλειά κανονική και δεν έδινε δικαιώματα πουθενά και σε κανέναν για να τον κακολογήσει.

Αυτή που λες ήταν η ιστορία μου για το πώς γνώρισα τον Χρήστο. »

Η αλήθεια είναι πως άκουσα με ενδιαφέρον την αφήγηση του Μιχάλη. Σίγουρα ενδιαφέρουσα, ειδικά μα τέτοια ώρα που οι κουβέντες σε ένα μπαρ γίνονται

ολοένα και πιο ανούσιες. Όμως ομολογώ πως δεν ικανοποιήθηκα όσο περίμενα κι έτσι τον ρώτησα ευθέως

«Ωραία η ιστορία σου φιλαράκι. Κάτι είχε πάρει όμως το αυτί μου όσο σε άκουγα να μιλάς με το φίλο μας τον Νίκο και μου είχε δημιουργηθεί η εντύπωση πως θα άκουγα από τα χείλη σου μια πιο συναρπαστική και τρελή περιπέτεια που θα με ωθούσε να την δημοσιεύσω.»

Ο Μιχάλης δε μίλησε. Μόνο χαμογέλασε. Πονηρά.

«Έχεις απόλυτο δίκιο. Καλά άκουσες να λέω στον Νίκο για μια τρελή περιπέτεια που συνέβη ένα βράδυ σε μένα και τον παλαβό τον Χρήστο.»

Κεφάλαιο Τέταρτο

Η ιστορία του Μιχάλη πράγματι έμελε να με καθηλώσει. Ο ίδιος το γνώριζε πολύ καλά αυτό και το απολάμβανε για όση ώρα μου την διηγούταν. Σαν ένα πολύτιμο τρόπαιο που απλά το μοιραζόταν για λίγο με κάποιον, αλλά θα έμενε παντοτινά δικό του. Για να προσδώσει μεγαλύτερη κατάνυξη μάλιστα, ζήτησε από τον Νίκο τον μπάρμαν να μας φέρει άλλα δυο ποτά προτού συνεχίσει την αφήγησή του.

«Το επόμενο χρονικό διάστημα το πέρασα ξοδεύοντας ανούσια κυρίως το χρόνο μου και λιγότερο, πολύ λιγότερο το χρήμα μου. Αυτό το εύκολο χρήμα που κατέληξε δικό μου σαν λάφυρο μιας γλυκιάς εκδίκησης ενός αδικημένου. Πόσο παράξενο ακουγόταν. Έδινε και μια αίσθηση άφεσης αμαρτιών μέσα μου, κάτι που σίγουρα με βόλευε πολύ. Προσπαθούσα να μη φανερώσω την ύπαρξή του μέσα από τις ενέργειές μου, καθώς φοβόμουν πως ένα από τα χειρότερα ανθρώπινα συναισθήματα, όπως είναι η ζήλια, θα μπορούσε να με φέρει σε πολύ δύσκολη θέση εάν άρχιζα να προκαλώ. Ούτε ρούχα, ούτε παπούτσια γέμισαν ξαφνικά τις ντουλάπες μου. Λίγο παραπάνω έξω έβγαινα και ξόδευα, μα ως εκεί. Καμιά πολυτέλεια. Στη δουλειά μου πήγαινα κανονικά κάθε μέρα από το χάραμα. Ήταν δύσκολο, πιστεψέ με, κάτι τέτοιο. Είχα γλυκαθεί και πέρα από την ευφορία που μου έδινε η γεμάτη μου τσέπη, το μικρόβιο είχε εισχωρήσει για τα καλά μέσα μου. Αυτό της απληστίας που σε ησυχία τελικά δε σε αφήνει. Το πάλευα όμως μέσα μου. Έλεγα να περάσει λίγο ο καιρός και έπειτα θα έβρισκα ένα όμορφο μέρος για να ζήσω. Ένα μέρος μακρινό όπου θα ήμουν παντελώς άγνωστος, χωρίς κανένα παρελθόν, αλλά με γεμάτο πορτοφόλι. Με τον Χρήστο δεν είχαμε καμιά άλλη επαφή σχεδόν ένα μήνα από το βράδυ των ένδοξων παρανομιών μας.

Φάνηκε τελικά όμως πως εκείνος με είχε στο μυαλό του και όπως αποδείχτηκε, δεν είχε κανέναν ενδοιασμό να ικανοποιήσει τη δική του απληστία. Με κάλεσε λοιπόν ένα βράδυ αργά στο σπίτι, την ώρα που υπέθεσε πως θα είχα γυρίσει από έξω. Στο άκουσμα της φωνής του, ταραχθήκα. Θα μπορούσε να με είχε καλέσει είτε για καλό, είτε για άσχημο λόγο. Δεν το άφησα να φανεί όμως. Μου ζήτησε να βρεθούμε το επόμενο βράδυ στον σταθμό των τρένων της Θεσσαλονίκης, χωρίς να μου πει το οτιδήποτε και ο διάλογός μας τελείωσε κάπου εκεί. Δεν αρνήθηκα, παρόλο που μέσα μου η ανησυχία είχε φουντώσει. Η σκέψη μου ταξίδευε τη μια

στο κακό και σε πιθανούς μελάδες και την άλλη, με ενθουσιασμό, σε αυτό που ενδόμυχα ήθελα να μου συμβεί. Μετά από σκέψη πίστεψα πως η μοίρα τα έφερνε έτσι που και να μην πήγαινα την επομένη στο ραντεβού, οποιοσδήποτε μελάς ήταν να με συναντήσει, εγώ δε μπορούσα να το αποτρέψω.

Σα σουρούπωσε εκείνο το γλυκό απόγευμα του Σεπτέμβρη, έφτανα με το λεωφορείο στην ξελογιάστρα μεγαλούπολη. Το πρώτο που μου πέρασε από το νου ήταν πως ευτυχώς που δεν κατοικούσα εκεί, γιατί η λεία από τις κλοπές μας θα εξαφανιζόταν με γοργό ρυθμό κι ασυναίσθητα. Πολλοί οι πειρασμοί. Φτάνοντας στο σιδηροδρομικό σταθμό, εντόπισα τον ψηλό να στέκεται κάπου απόμερα στην αυλή έξω από το κτήριο, καπνίζοντας. Ξεχώριζε από μακριά. Το αίσθημα αυτοσυντήρησης όμως με ώθησε στο να σταθώ για λίγο και να παρατηρήσω ολόγυρα τον κόσμο που κινούταν. Ίσως να διαισθανόμουν κάποια απειλή, κάποιο περίεργο βλέμμα επάνω μου. Δε μου πήρε πολύ ώρα κι έσπευσα προς τον παλιό μου συνεργάτη. Δεν είχε νόημα, σκέφτηκα. Αν ήταν παγίδα, θα το έβρισκα μπροστά μου όπως και να είχε.

Έφτασα δίπλα του. Μόλις με αντιλήφθηκε, πέταξε το τσιγάρο του κι άνοιξε τα χέρια του. Μετά από έναν δυνατό φιλικό εναγκαλισμό που με σάσπισε, με παρότρυνε να βαδίσουμε προς τα εκεί που μου έδειξε με το χέρι του. Τον παρατηρούσα. Το παράξενο ήταν πως φαινόταν χαρούμενος. Όχι με τον συνηθισμένο τρόπο, αλλά με ένα πονηρό, λαμπερό βλέμμα. Όταν απομακρυνθήκαμε από το πλήθος και δίχως να με ρωτήσει τα νέα μου, στράφηκε προς το μέρος μου και μου είπε.

«Μας έχω μια καινούργια δουλειά. Για εμένα και σένα μόνο. Αν δεχτείς, σου εξηγώ. Αν όχι, απλά γύρνα και φύγε όπως ήρθες κι ούτε ξαναβρισκόμαστε.»

Η κουβέντα του ήταν αποστομωτική. Ότι κι αν περίμενα, σίγουρα δεν το περίμενα τόσο απότομα, τόσο άμεσα. Δεν έδειξα αιφνιδιασμένος. Προσπάθησα να χαλαρώσω λιγάκι τη διάθεσή μας.

«Τι είναι ρε Χρήστο; Είναι μεγάλη τελικά η λίστα σου με όσους θέλεις να εκδικηθείς;»

Ο κατά βάθος καλόκαρδος παλιόφιλος δεν κρατήθηκε και ένα πνιχτό γέλιο του ξέφυγε. Με χτύπησε στον ώμο και γρήγορα μαζεύτηκε και πάλι στο καβούκι της σοβαροφάνειάς του, δίχως να φύγει από το πρόσωπό του εκείνο το χαρούμενο ύφος.

«Δεν έχει να κάνει με εκδίκηση τούτη τη φορά παλιόφιλε. Απλά μια καλή δουλειά, μια καλή αρπαχτή. Τι λες, είσαι μέσα;»

Το ενδεχόμενο να μου προτείνει μια ακόμη κλοπή, διάρρηξη ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων φυσικά και το είχα ήδη στο μυαλό μου πριν βρεθώ μαζί του εκείνο το σούρουπο. Δεν υπήρχε περίπτωση να δεχτώ αν δεν άκουγα το σχέδιό του προσεκτικά ή να αρνηθώ αν εκείνο μου άρεσε. Επειδή όμως το πρώτο βήμα ήταν να μου εξηγήσει πάνω κάτω περί τίνος επρόκειτο, του άφησα το πεδίο ελεύθερο.

«Δε θα έχανα με τίποτα την ευκαιρία να συνεργαστώ ξανά μαζί σου φιλαράκο. Είμαι σίγουρος πως και πάλι έχεις ανακαλύψει κάτι σπουδαίο, μια ευκαιρία από τις λίγες. Εκτός κι αν η ιδέα σου δεν έχει τίποτα τρανταχτό που δεν υπολόγισες, ναι, είμαι μαζί σου σε ό,τι κι αν είναι αυτό.»

Ο ψηλός άρχισε να κουνά το κεφάλι πάνω κάτω με ύφος ικανοποίησης. Χωρίς πολλά με τράβηξε κοντά του και με αγκάλιασε ξανά. Με χτυπούσε απαλά στην πλάτη. Δε μιλούσε, παρά μόνο όταν με άφησε κι έκανε ένα βήμα πίσω, κοιτώντας με:

«Σε ευχαριστώ που με εμπιστεύεσαι. Σε ευχαριστώ που μου δίνεις τη δυνατότητα να γίνω ακόμη πιο πλούσιος, καθώς εσένα σε εμπιστεύομαι πια. Δε θα ήθελα να βάλω στο κόλπο κάποιον από την αρχή. Εσύ με ακολούθησες ακόμη και όταν δεν υπήρχε καν χρήμα στην υπόθεση. Όμως στο λέω. Δε θα χάσεις. Ίσα ίσα που όταν τελειώσουμε αυτήν την εύκολη κλοπή, δε θα πιστεύεις το πόσο θα έχουν φουσκώσει οι τσέπες σου από το παραδάκι. Πρόκειται για μια δουλειά κομμένη και ραμμένη για μένα κι εσένα. Θέλει απλά μυαλό και αυτοσυγκράτηση. Τίποτα άλλο. Καμιά άλλη δυσκολία.»

«Σε ακούω λοιπόν», τον διέκοψα, παροτρύνοντάς τον να ικανοποιήσει την περιέργειά μου. Τα έλεγε πολύ καλά ήταν η αλήθεια κι ανυπομονούσα να ακούσω τι αφορούσε όλη αυτή η εισαγωγή.

«Άκου πως έχουν τα πράγματα. Εκεί στη δουλειά που έχω πιάσει, στη διαλογή των φρούτων και λαχανικών, συναντώ πολλούς ανθρώπους. Κάθε είδους. Ένα από αυτά τα είδη είναι και αυτό των αφελών. Αυτών που καμιά φορά ανοίγουν άσκοπα το στόμα τους απλά για να πουν κάτι, αλλά εκθέτουν άλλους, αν τυχόν η πληροφορία αυτή φτάσει στα αυτιά που δεν πρέπει. Στα δικά μου δηλαδή. Έτσι έγινε και προχθές. Μια κοπέλα που δούλευε ακριβώς δίπλα μου εκείνη την ημέρα έχει καταγωγή από ένα χωριό έξω από τις Σέρρες, τον Άγιο Σ. Καθόταν λοιπόν και γκρίνιαζε μέσα στην αφόρητη ζέστη για την τύχη της να δουλεύει στη διαλογή και

καταριόταν τους δικούς της που δεν την άφησαν να πάει να σπουδάσει νοσηλεύτρια, στερώντας της το δικαίωμα στο όνειρο. Μέσα σε όλα αυτά βέβαια κάποια στιγμή πέταξε κάτι που μου κέντρισε το ενδιαφέρον. Εκεί κάπου που μου ανέλυε για το σόι της και άλλα τέτοια, ανέφερε την περίπτωση της ξαδέρφης της που την ζήτησε για τη ζωή που κάνει στην Αθήνα. Η ξαδέρφη αυτή που λες προτίμησε, παρά τα πολλά χρήματα του πατέρα της να φύγει στην πρωτεύουσα και να σπουδάσει, από το να βρει έναν καλό γαμπρό στην περιοχή και να ζήσει μια άνετη και ήσυχη ζωή μέσα στα λούσα. Στα δεκαεννιά της δούλεψε και σπούδαζε παράλληλα, κλείνοντας την πόρτα στην άνετη ζωή που θα της εξασφάλιζαν τα λεφτά του μεγαλοκτηματία μπαμπά της.»

Καταλάβαινα φυσικά που το πήγαινε ο Χρήστος και μου άρεσε. Η πηγή πληροφόρησης ήταν αξιόπιστη και το βασικό ήταν τούτο. Το σχέδιο θα μπορούσε να βελτιωθεί αν χρειαζόταν. Του έκλεισα το μάτι, δίνοντάς του ώθηση να συνεχίσει.

«Αφού άκουσα υπομονετικά τα πάντα από τη ζωή που δεν επιθυμούσε, αλλά κι από εκείνη που θα θελε να ζει, της έγινα η καλύτερη παρέα. Το φιλαράκι της. Ο ώμος που χρειαζόταν να ακουμπήσει, χωρίς να της δίνω το παραμικρό ερωτικό σινιάλο ή υποψία. Μόνο αυτό που χρειαζόταν. Αφού σχολάσαμε την προσκάλεσα για καφεδάκι στην παραλιακή. Με το πρόσημα πως είμαι κι εγώ από εκείνα τα μέρη, την παρότρυνα να κουβεντιάσουμε, μήπως βρούμε και τίποτα κοινούς γνωστούς. Εκείνη με τη σειρά της και μέσα από την άπλετη αφέλειά της δέχτηκε. Μάλιστα ήταν και αρκετά ευδιάθετη, καθώς και λαλίστατη. Μιλούσε, μιλούσε, μιλούσε που ανάθεμα κι αν θυμόταν τι είχε πει λίγο νωρίτερα. Αυτό με βόλεψε και καθώς την πήγαινα από την μια κουβέντα στην άλλη, γυρνούσα κάθε τόσο στο επίμαχο θέμα του θείου της και μάθαινα λεπτομέρειες. Να μην στα πολυλογώ ο μπάρμπας αυτός δεν ξέρει τι έχει. Δεν το επιδεικνύει όμως. Όχι πως είναι και κρυφό. Τα χρήματα ακόμη κι αν τα έχει ακουμπήσει στην τράπεζα, όλο και καμιά καβάτζα θα κρατά στο σπίτι, όλο και τίποτε κοσμήματα θα έχει αγοράσει στην κυρά του. Έχω λοιπόν μάθει όσα χρειαζόμαστε. Το που μένει, αν έχει σκυλιά, τότε λείπει, ακόμη και τη διαρρύθμιση του σπιτιού του να φανταστείς μου περιέγραψε η χαζούλα. Τι να πω ρε συ Μιχάλη. Αν αυτό δεν είναι θεόσταλτό, τότε τι είναι;»

Αυτή η τελευταία του ερώτηση με σάστισε. Η μοίρα. Κάποια πράγματα απλά συμβαίνουν. Η ζωή σου δείχνει το δρόμο κι εσύ ακολουθείς. Το πού σε πηγαίνει; Άγνωστο. Δε μπορεί αυτός ο ημίτρελος ψηλός τύπος να εμφανίστηκε τυχαία στη

ζωή μου. Για κάποιο λόγο οι πορείες μας διασταυρώθηκαν. Είχα πια πειστεί και αυτό ήταν. Όλα πια τα έβλεπα ξεκάθαρα.

«Πότε θα κάνουμε τη δουλειά;» του απάντησα ορθά κοφτά.

«Χαχαχα , εσύ δεν κρατιέσαι τελικά μαφιόζε μου. Μπήκες γρήγορα στο νόημα. Θα μου πεις τέτοια περίπτωση δε θέλει και πολλή ανάλυση. Για αυτό σε συμπάθησα ρε φίλε. Γιατί είσαι σαν κι εμένα. Δε διστάζεις όταν βλέπεις την ευκαιρία μπροστά σου. Θέλεις να την αρπάξεις. Λοιπόν η δουλειά, όπως λες, θα γίνει παραμονή του Σταυρού, σε δυο μέρες δηλαδή. Και τώρα άκου ποιο είναι το σχέδιο...»

Παραμονή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, 13 του Σεπτέμβρη. Ακόμη ένα πανηγύρι, ακόμη μια διάρρηξη. Στο χωριό του Αγίου Σ. κοντά στις Σέρρες εκείνες τις ημέρες όλες οι οικογένειες ετοιμάζονταν για τη μεγάλη γιορτή του χωριού. Το όλο συναπάντημα δεν είχε μόνο φαγοπότι, αλλά και εμπορικό χαρακτήρα, καθώς διάφοροι έμποροι από την περιοχή μαζεύονταν και πουλούσαν τις γνωστέςπραμάτειες των πανηγυριών. Κατά το απόγευμα φτάσαμε κι εμείς. Για να αποκλειστεί η περίπτωση έστω κι ένας να μνημονεύσει τα πρόσωπά μας, αποφασίσαμε να μην επισκεφτούμε καθόλου τον πολυσύχναστο χώρο ψυχαγωγίας. Περιμέναμε στο αυτοκίνητο έως ότου βραδιάσει. Λογικά μέχρι τότε ο πλούσιος θείος, ο Καρασιάδης, θα είχε ξεπορτίσει μαζί με την πλούσια γυναίκα του.

Στις εννέα είχε νυχτώσει κι ο Χρήστος αποφασιστικά βγήκε από το αμάξι. Κρατούσε κάτι σακούλες στα χέρια του και μου πρότεινε ένα ζευγάρι.

«Τι είναι πάλι τούτα;» τον ρώτησα παραξενεμένος.

«Εχθές το απόγευμα έριξε μια καταιγίδα, το κάτι άλλο», μου απάντησε με σοβαρό ύφος.

«Ε, και; Τι μας νοιάζει και τέλος πάντων τι σχέση έχουν οι σακούλες με τη χθεσινή βροχή;»

«Καταιγίδα», ξαναείπε αγέλαστος ο ψηλός. *«Αν φανταστείς για λίγο πως μπορεί να είναι η διαδρομή που θα περπατήσουμε μέσα από χωράφια και χωματόδρομους, πίστεψέ με θα καταλάβεις. Εξάλλου υπάρχει και το άλλο. Έχω διαβάσει σε βιβλίο πως από τα ίχνη των παπουτσιών η αστυνομία μπορεί να φτάσει στον καταζητούμενο αρκετά εύκολα».*

Αυτός ο τελευταίος συνειρμός κι η αλληλουχία σκέψεών του με είχε εντυπωσιάσει. Δεν του το είχα. Είχε αποκτήσει, θα έλεγα, μια εντελώς επαγγελματική προσέγγιση και αντιμετώπιση των δεδομένων. Θαρρείς και δεν έκανε τίποτα άλλο όσο εργαζόταν στη διαλογή φρούτων από το αναλύει και να επεξεργάζεται σχέδια δράσης. Η σκέψη του μαρτυρούσε άνθρωπο αποφασισμένο και κατασταλαγμένο σχετικά με τις πράξεις του. Είχε πλήρη επίγνωση των συνθηκών κάτω από τις οποίες θα κινούμασταν. Όσο κι αν μου φάνηκε όμως εντυπωσιακό στην αρχή, τόσο αστείο κατέληξε μέσα στο μυαλό μου στη συνέχεια. Αυτή του η σοβαρότητα επιστήμονα είχε την πλάκα του. Δεν του το χάλασα παράλα αυτά, γιατί η δουλειά φάνταζε αρκετά καλή κι εύκολη και φυσικά ήταν δική του ανακάλυψη.

Από το σημείο όπου έφτανε κάποιος στον Άγιο Σ., το σπίτι του μεγαλοκτηματία ήταν χτισμένο στην αντίθετη πλευρά. Έτσι είχαμε να διασχίσουμε ολόκληρο το χωριό. Φοβούμενοι τα αδιάκριτα βλέμματα, αποφασίσαμε να κινηθούμε περιφερειακά του οικισμού έως τον προορισμό μας. Φορέσαμε λοιπόν τις σακούλες στα πάνω από τα αθλητικά μας παπούτσια και ξεκινήσαμε γοργά προς την κατεύθυνση του σπιτιού του Καρασιάδη. Ο Χρήστος είχε πέσει διάνο. Σε κάθε βήμα μας το χώμα υποχωρούσε κάνα εκατοστό και έπρεπε κάθε τόσο με ένα κλαδάκι που είχαμε εγκαίρως προνοήσει να κρατούμε, να καθαρίζουμε προσεκτικά τα πέλματά μας. Ένα ανακουφιστικό αεράκι εμφανιζόταν κάθε τόσο εκεί μέσα στα χωράφια που βαδίζαμε και δρόσιζε τις προσπάθειες μας. Από μακριά ακουγόταν οι ήχοι του πανηγυριού. Ήταν πια η μόνιμη ηχητική υπόκρουση κάθε φορά που δρούσαμε, μαζί με τα γαυγίσματα των σκυλιών από σπίτια και μαντριά. Προχωρούσαμε σε απόσταση τέτοια που από κανένα σπίτι δε θα μπορούσαν να μας διακρίνουν. Επίσης από εκεί κοντά δεν περνούσε κανένας δρόμος. Μας πήρε περίπου μισή ώρα να φτάσουμε από το αμάξι στο σπίτι του υποψήφιου θύματος. Ζυγώσαμε από το πλάι του οικοπέδου. Η υποτυπώδης περίφραξη με κοτετσόσυρμα δε στάθηκε σοβαρό εμπόδιο. Ενώσαμε τις δυνάμεις μας και ξεθεμελιώσαμε έναν πάσαλο. Αμέσως ένα τμήμα χαλάρωσε και μπορέσαμε να περάσουμε από επάνω. Προχωρήσαμε προς την οικεία. Περπατούσαμε ανάμεσα σε διάφορα εργαλεία και μηχανήματα γεωργικά. Τρακτέρ, καρότσες, αλέτρια και δεκάδες μέτρα από σωλήνες ποτίσματος αποτελούσαν τον ικανό εξοπλισμό του οργανωμένου γαιοκτήμονα. Ευτυχώς στο έδαφος ο ίδιος ο ιδιοκτήτης είχε μεριμνήσει να απλώσει χαλίκι κι έτσι τα βήματά μας ήταν πιο

σταθερά. Κάποια διάσπαρτα φωτιστικά κήπου μας βοηθούσαν να βλέπουμε τριγύρω. Στα δεξιά μας έστεκε μια μεγάλη αποθήκη, ασοβάτιστη. Η ξύλινη στέγη της έμοιαζε σε άσχημη κατάσταση και μια μεγάλη ξύλινη πόρτα οδηγούσε στο εσωτερικό της. Τον χτύπησα ελαφριά στην πλάτη, καθώς εκείνος προπορευόταν. Γύρισε και σα να διάβασε τη σκέψη μου, κούνησε το κεφάλι του αρνητικά ως απάντηση στην ερώτηση που δεν έκανα ποτέ.

«Δεν τα έχει εδώ. Σίγουρα», μου είπε και συνέχισε προς το σπίτι που βρισκόταν πια σε απόσταση πενήντα μέτρων από εμάς. Σκέφτηκα πως κάτι παραπάνω θα ήξερε. Δεν ήταν ώρα για περαιτέρω ερωτήσεις και αναλύσεις και η αφελής συναδέλφισσά του λογικά τον είχε κατατοπίσει πλήρως. Κοίταξα το σπίτι που ολοένα και ζυγώναμε. Κανένας φως. Όλα έως τώρα συνέβαιναν βολικά. Διέκρινα πλέον στο ημίφως που χάριζαν οι λάμπες του δρόμου τα χαρακτηριστικά του σπιτιού. Πόρτα, παράθυρα, σκεπή και σκάλα. Σίγουρα δεν παρατηρούσα καμιά πηγή φωτός από το εσωτερικό του κτηρίου.

Είχαμε φτάσει πλέον στο σημείο από το οποίο δεν ξαναπερνάς. Είτε μπαίνεις είτε όχι. Το αναμενόμενο άγχος εμφανίστηκε και αυτή τη φορά. Λογικό ήταν. Δεν ήμουν και επαγγελματίας. Κάνοντας θετικές σκέψεις, κυρίως για το λαμπρό μέλλον που με περίμενε, οπλίστηκα με κουράγιο και τόλμη. Ο εγκέφαλος της παρέας φαινόταν πολύ συγκεντρωμένος. Δε μιλούσαμε. Αφουγκραζόμασταν. Εγώ ήμουν σίγουρος πως δεν υπήρχε κανείς εκεί μέσα, εκτός κι αν από τώρα είχαν πέσει για ύπνο, κάτι απίθανο για ζευγάρι που δε χάνει κοινωνικές εκδηλώσεις. Ο ψηλός περίμενε κι άλλο. Κάποια στιγμή γύρισε και με κοίταξε. Δε θα ξεχάσω εκείνη τη λάμψη που είδα και πάλι στα μάτια του. Λες και έπαιρνε ζωή από αυτό που κάναμε.

Μου έγνεψε να τον ακολουθήσω. Δε χάσαμε άλλο χρόνο και γρήγορα βρεθήκαμε να τρέχουμε στα σκαλοπάτια ως την εξώπορτα του σπιτιού. Το ξύλινο θυρόφυλλο δε θα μας καθυστερούσε ιδιαίτερα. Με το που θα μπαίναμε μέσα θα ήμασταν ασφαλείς κι αθέατοι. Θα αναζητούσαμε τη λεία μας ανενόχλητοι με αρκετό χρόνο μπροστά μας. Με μια παραμάνα ο Χρήστος ξεκλείδωσε την είσοδο και σύντομα περνούσαμε το κατώφλι της. Κλείσαμε πίσω μας την πόρτα και προχωρήσαμε στον διάδρομο που είχαμε βρεθεί. Κοιταχτήκαμε δίχως να μιλήσουμε. Κουνήσαμε καταφατικά κι οι δυο τα κεφάλια μας, καθώς όλα ως τότε είχαν πάει όπως έπρεπε.

«Έλα μαζί μου», είπε εκείνος σπάζοντας τη σιωπή που επικρατούσε σε όλον τον χώρο.

Κατευθύνθηκε προς έναν χώρο δεξιά μας που ήταν το σαλόνι. Ένα δωμάτιο πολύ κρύο. Όχι λόγω θερμοκρασίας, μα η όλη του αύρα κάτι τέτοιο εξέπεμπε. Δεν πρέπει να πατά ψυχή εκεί μέσα όλη τη χρονιά παρά μόνο σε γιορτές. Βαριά κι αμετακίνητη για χρόνια επίπλωση. Ένας μπουφές γεμάτος γυάλινα αντικείμενα, δυο τρία σκαλιστά ξύλινα τραπεζάκια και στον τοίχο πίνακες που απλά είχαν στοιχειώσει κι αυτοί μαζί με όλα εκεί στο δωμάτιο. Τίποτα δε μαρτυρούσε πως θα μπορούσε να αποτελεί κρυψώνα χρημάτων. Όμως ο συνεργάτης μου δεν είχε σκοπό να αφήσει τίποτα στην τύχη. Άρχισε να ανασηκώνει καναπέδες και πολυθρόνες, να ψαχουλεύει τα υφάσματά τους, σχεδόν να τα αναποδογυρίζει με τη δύναμή του με την ελπίδα πως από την πρώτη κιόλας προσπάθεια θα πετύχαινε διάνια. Το ίδιο έκανα κι εγώ παραδίπλα.

Ίσως είχαμε υποθέσει πως ο λιγότερο επισκέψιμος χώρος θα αποτελούσε την ιδανική κρυψώνα. Είχα ανοίξει τα τζαμένια πορτάκια του ξύλινου μπουφέ και προσεκτικά έψαχνα μέσα στα βάζα και τις κανάτες για κάτι ενδιαφέρον. Πρόσεχα, καθώς δε μου έκανε καρδιά να σπάσουν εκείνα τα τόσο όμορφα γυάλινα και πορσελάνινα σκεύη. Γύρω στα πέντε λεπτά αργότερα σταματήσαμε σχεδόν ταυτόχρονα. Είχαμε πειστεί πως δε θα ανακαλύπταμε τίποτα εκεί μέσα.

Φύγαμε με κατεύθυνση έναν πιο κεντρικό χώρο. Ήταν ένα καθιστικό. Η διακόσμησή του πιο λιτή, μα και πιο προσιτή. Όπως ακριβώς άρμοζε στον χώρο όπου υπήρχαν η τηλεόραση, οι καναπέδες και αρκετά ψίχουλα στο καλοκαιρινό χαλάκι από τα πρόχειρα γεύματα των κατοίκων. Η τηλεόραση αποτελούσε μέρος μιας ανοιχτής καφέ επιπλοσύνθεσης χωρίς ιδιαίτερη φαντασία στο σχεδιασμό της. Τα ντουλαπάκια και τα συρτάρια της όμως ήταν ένας πειρασμός για εμάς. Ο Χρήστος ξεκίνησε να τα ανοίγει ένα ένα και να ανακατεύει, δίχως να τον νοιάζει, το περιεχόμενό τους. Εγώ στεκόμουν πίσω του, καθώς με τις βιαστικές και νευρικές κινήσεις του δε μου επέτρεπε να ψάξω κι εγώ στο ίδιο σημείο. Αντί αυτού λοιπόν αποφάσισα να περιηγηθώ λιγάκι στο δωμάτιο. Τίποτα το ενδιαφέρον τριγύρω, μονάχα κάτι μικρές κορνίζες με φωτογραφίες επάνω σε έναν μικρό μπουφέ που ακουμπούσε στον εξωτερικό τοίχο. Όπως συμβαίνει σχεδόν πάντοτε σε τέτοιες περιπτώσεις η περιέργεια υπερνικά κάθε δισταγμό και το να ρίξεις μια ματιά σε φωτογραφίες άλλων ανθρώπων ήταν φυσικό επακόλουθο. Στην πρώτη απεικονίζονταν το ζευγάρι που κατοικούσε έξω από το συγκεκριμένο σπίτι, αρκετά χρόνια πριν. Η σχετικά ξεθωριασμένη λήψη το μαρτυρούσε χωρίς λόγια. Έπειτα πήγα να πάρω στα χέρια μου τη δεύτερη. Η νευρικότητα που άρχισε να κυριεύει

τον Χρήστο, πλέον με επηρέαζε, με αποτέλεσμα με το που την έπιασα μου έπεσε από τα χέρια. Η διαδρομή της ήταν πολύ σύντομη και τελείωσε με την πρόσκρουσή της επάνω στο πλακάκι, μπροστά από τον καναπέ του δωματίου. Παρά τον ήχο της πτώσης, δε φαινόταν να έχει υποστεί κάποια ζημιά στην επιφάνειά της. Γονάτισα για την πιάσω. Τη στιγμή που την πήρα στα χέρια μου, κάτι άλλο μου τράβηξε την προσοχή. Ο καναπές. Κάτι μου έλεγε να τον εξερευνήσω. Ακούμπησα βιαστικά την κορνίζα στην πρότερη θέση της και κάθισα μπροστά από το προς έλεγχο επίπλο. Τείνοντας τα χέρια μου βάλθηκα να ψηλαφίζω την επιφάνεια της φόδρας που έφερε στο κάτω μέρος του. Πόσο ανόητη ιδέα αποδείχθηκε εκείνη τελικά.

Σε μια κίνηση των άκρων μου, το δεξί μου χέρι έμελε να νιώσει έναν από τους φρικτότερους πόνους στη ζωή μου. Ένα πλήθος αγκίδων χώθηκε στο δέρμα μου, καθώς η παλάμη μου άγγιξε ένα τμήμα του ξύλινου σκελετού του επίπλου. Μια κραυγή πόνου λευτερώθηκε ταυτόχρονα από μέσα μου. Μια φωνή που έκρυβε όλη μου την οργή για αυτό που είχε μόλις συμβεί.

«Στο διάολο. Ανάθεμα τα λεφτά τους. Τι δουλειά έχω εγώ εδώ;», ήταν το μόνο που βγήκε από το στόμα μου σε λόγο.

Τραβήχτηκα ενστικτωδώς για να δω τις πληγές μου. Το θέαμα δεν ήταν και πολύ παρήγορο. Η δεξιά μου παλάμη ήταν σα να είχαν φυτρώσει επάνω τις καμιά εικοσαριά μικροσκοπικά δοντράκια. Από μερικά από αυτά επίσης ανέβλυζε και λίγο αίμα. Ο δε πόνος αφάνταστος.

Τίποτα δεν έγινε τυχαία. Αυτό πιστεύω από τότε. Το ατύχημά μου, η κραυγή πόνου που αναγκάστηκα να ξεστομίσω ήταν η αφορμή για ό,τι τρομερό συνέβη από τότε κι έπειτα. Στιγμές αργότερα, κι ενώ ο Χρήστος είχε σπεύσει δίπλα μου για να με βοηθήσει, βιαστικά βήματα ακούστηκαν από κάπου, από ένα άλλο δωμάτιο του σπιτιού. Παγώσαμε. Αυτό σίγουρα δεν το περιμέναμε. Κάποιος βρισκόταν στο ίδιο οίκημα και μάλιστα δεν έκρυβε την παρουσία του. Τουναντίον μας φανέρωνε την ύπαρξή του εκεί. Αμέσως νιώσαμε κι οι δύο πως κάποιος κίνδυνος παραμόνευε. Δε γινόταν κάποιος που θεωρητικά θα έπρεπε να είχε αιφνιδιαστεί από την κραυγή που έβγαλα, να κινείται με θόρυβο προς το μέρος μας. Αντί να φοβηθεί από την παρουσία μας εκείνος, ο κάποιος είχε καταφέρει να σπείρει την αγωνία σε εμένα και τον συνεργάτη μου. Αντιδράσαμε άμεσα. Απομακρυνθήκαμε από το σημείο που στεκόμασταν και ακουμπήσαμε τις πλάτες μας στον πλησιέστερο τοίχο, έτοιμοι για τη μάχη που έμοιαζε τόσο πιθανό πως θα

ακολουθούσε. Οι σφυγμοί μου είχαν πολλαπλασιαστεί τόσο που είχα ξεχάσει τις πληγές στο χέρι μου. Μόνο όταν ακούμπησα την παλάμη μου στον τοίχο επανήλθε με φρικτό τρόπο στη σκέψη μου αυτό που είχε συμβεί. Δεν υπήρχε χρόνος για πόνο πια.

Δε θα είχαν περάσει πάνω από δεκαπέντε δευτερόλεπτα από τότε που ακούσαμε τα βήματα, όταν ο επόμενος ήχος που έφτασε στα αυτιά μας ήταν μεν το ίδιο δυνατός, έκρυβε όμως κάτι το ανακουφιστικό. Ήταν ο θόρυβος που γεννιέται όταν κάποιος χτυπά ένα θυρόφυλλο με τις γροθιές του. Κάτι τέτοιο σήμαινε μάλλον πως μας χώριζε μια πόρτα, την οποία μάλιστα όποιος βρισκόταν από πίσω της, δε μπορούσε να ανοίξει. Οι χτύποι στην ξύλινη επιφάνεια συνεχίστηκαν και τη θέση της έκπληξης είχε καταλάβει πια η περιέργεια μέσα μας. Κοιταχτήκαμε με ένα βλέμμα ανακούφισης στα μάτια μας, καθώς η διαφαινόμενη πάλη με κάποιον θα καθυστερούσε για λίγο. Άηχα συνεννοηθήκαμε πως θα κατευθυνόμασταν προς την πηγή αυτού του ήχου. Ξεμυτίσαμε από το καθιστικό και προχωρήσαμε στο διάδρομο προς το πίσω τμήμα του κτηρίου το οποίο αποτελούσαν τα υπνοδωμάτια. Από εκεί προερχόταν εκείνο το αδιάκοπο χτύπημα στο θυρόφυλλο.

Μπήκαμε στην κρεβατοκάμαρα του ζευγαριού. Δίχως να το σκεφτώ, άναψα το φως. Ήταν σίγουρα πια ότι κάπου εκεί μέσα μας περίμενε κάτι ενδιαφέρον και δεν ήθελα να χάσω στιγμή. Δεν υπήρχε καμία αίσθηση ανησυχίας πια στον ψυχισμό μου. Μόνο η περιέργεια για την επίλυση του μυστηρίου που απλωνόταν μπροστά μας. Το ίδιο είχα την εντύπωση πως διέκρινα και στον Χρήστο. Η πόρτα που κάποιος από μέσα χτυπούσε επίμονα βρισκόταν μπροστά μας. Πλησιάσαμε. Δεν ξέραμε τι να περιμέναμε. Ήταν τόσο ασυνήθιστο κάτι τέτοιο. Ποιος προδίδει την παρουσία του σε δυο αγνώστους που μόνο για καλό δε βρίσκονται εκεί μαζί του; Εκτός κι αν...

«Ποιος είναι εκεί;» ρώτησε με δυνατή φωνή ο ψηλός, διακόπτοντας τις σκέψεις μου.

Τα χτυπήματα έπαψαν. Όποιος βρισκόταν εκεί μέσα, πίσω από την πόρτα, ζύγιαζε τις κινήσεις του. Δεν στο κρύβω πως εκείνη τη στιγμή σκεφτόμουν όλα τα ενδεχόμενα και θεωρούσα πιθανό το ότι σύντομα θα δεχόμασταν επίθεση από κάποιον που δεν έχει τίποτα να χάσει. Το μυστήριο δεν άργησε να λυθεί. Έγινε όμως με απρόσμενο τρόπο. Η φωνή που ακούστηκε μας αιφνιδίασε. Ήταν μια γυναικεία φωνή με ευδιάκριτη την αγωνία στον τόνο της.

«Σας παρακαλώ ανοίξτε μου», απάντησε η γυναίκα σε σταθερό και ψύχραιμο, μα εύθραυστο τόνο. «Χρειάζομαι βοήθεια. Πρέπει να βγω από δω μέσα. Πρέπει να με ελευθερώσετε. Δεν αντέχω πια».

«Ποια είσαι; Τι κάνεις εκεί μέσα;» αποκρίθηκα με δυσπιστία.

«Τι σημασία έχει;» απάντησε εκείνη. «Χρειάζομαι βοήθεια, ανοίξτε μου να βγω».

«Πως ξέρουμε ότι δε θα μας επιτεθείς, μόλις σου ανοίξουμε; Να ξέρεις πως είμαστε δύο κι ό,τι κι αν έχεις στο νου σου, μην το δοκιμάσεις. Θα σου επιτεθούμε κι εμείς», είπε ορθά κοφτά ο Χρήστος.

«Όχι, όχι, δε θα σας επιτεθώ. Δεν έχω τέτοιο σκοπό, αλλά ακόμη κι αν ήθελα, δε μπορώ να το κάνω από εδώ που είμαι. Άνοιξε και θα δεις, απλά άνοιξε».

Εκείνη η τελευταία φράση της μας έκανε να σωπάσουμε για λίγο και να κοιταχτούμε. Η νεαρή γυναίκα, όπως συμπεράνα από τη φωνή της, έμοιαζε να επιθυμεί την εδραίωση εμπιστοσύνης μεταξύ μας. Συμπέρανα πως δεν είχε λόγο να πει ψέματα, καθώς αριθμητικά υπερτερούσαμε. Προχώρησα παρόλα αυτά την κουβέντα.

«Θα σου ανοίξουμε μονάχα με έναν όρο. Θα μας πεις που βρίσκονται κρυμμένα όλα τα πολύτιμα αντικείμενα του σπιτιού που εμείς τόση ώρα δε μπορούμε με τίποτα να ανακαλύψουμε».

Ένα γέλιο ακούστηκε πίσω από την πόρτα. Προσπάθησα να αντιληφθώ το γιατί. Δεν είχε ειρωνικό τόνο. Μάλλον περισσότερο αυθόρμητο μου φάνηκε. Στη συνέχεια η γυναίκα συγκρατήθηκε και αποκρίθηκε:

«Αν αυτό είναι που επιθυμείτε, τα χρήματα και τα κοσμήματα, τότε μετά χαράς να σας αποκαλύψω την κρυψώνα τους, αρκεί να με σώσετε από εδώ κάτω. Μόλις ελευθερωθώ θα σας πω τα πάντα».

Έριξα το βλέμμα μου στον συνεργάτη μου που δεν είχε ακουστεί για ώρα. Είχε ένα σοβαρό ύφος που δε μου άρεσε και πολύ. Δες κι αντιλήφθηκε που τον κοιτούσα, στράφηκε προς το μέρος μου και μου έκανε νόημα πως θα άνοιγε την πόρτα. Έγνεψα καταφατικά με τη σειρά μου. Ο Χρήστος κινήθηκε αποφασιστικά και γύρισε το πόμολο του ξύλινου θυρόφυλλου. Κλειδωμένη. Η νεαρή γυναίκα από πίσω άφηγε κάποια επιφωνήματα ανυπομονησίας. Το ξεκλείδωμα της ήταν υπόθεση ρουτίνας φυσικά και λίγο μετά η πόρτα άνοιγε, αποκαλύπτοντάς μας την ταυτότητα της κοπέλας.

Κεφάλαιο Πέμπτο

Η μυστηριώδης θύρα, εκείνη που με τόση αποφασιστικότητα άνοιξε ο Χρήστος ήταν γραφτό να αλλάξει όλη μας τη ζωή. Πίσω της έστεκε το μέλλον που δεν είχαμε προβλέψει. Φωτίζοντας με το φακό μέσα στο σκοτάδι διακρίναμε μια ακίνητη γυναικεία φιγούρα. Είχε τις παλάμες τις μπροστά στο πρόσωπο, αντιδρώντας στην εισβολή του φωτός στο οπτικό της πεδίο. Αυτό που αντικρίσαμε δικαιολογούσε το ότι ήταν εντελώς ακίνδυνη μπροστά μας, κι αυτό γιατί ανάμεσά μας μεσολαβούσε μια σιδερένια κατασκευή εν είδει δεύτερης πόρτας που άνοιγε αντίθετα από την ξύλινη που μόλις είχαμε παραβιάσει.

Μια σιωπή είχε τυλίξει τα πάντα για λίγες στιγμές. Η νεαρή απρόσωπη γυναίκα έμενε να προσαρμόζεται στο νέο φωτεινό περιβάλλον κι εμείς με το φακό μας να περιεργαζόμαστε τα πάντα πίσω από εκείνο το θυρόφυλλο. Η αλήθεια είναι πως όσο κι αν φωτίζαμε στο ολούθε στο χώρο η ματιά μας δε γινόταν να μην πέφτει επάνω της. Στο κορμί της που ντυμένο ελαφρά με ένα λευκό νυχτικό πρόβαλε προκλητικά θηλυπρεπές στο ημίφως. Το σώμα της είχε τέτοιες καμπύλες που δε γινόταν να τις αγνοήσει κάποιος. Η ανάσα της, πιθανώς από την αγωνία, ακουγόταν κοφτή και γρήγορη. Κατά τα άλλα δεν υπήρχε κάτι άλλο παράξενο επάνω της. Κοιταχτήκαμε και πάλι με το συνεργάτη μου. Έπρεπε κάτι να κάνουμε.

«Κοίτα, εμείς κρατήσαμε το λόγο μας και σου ανοίξαμε την πόρτα. Τώρα η σειρά σου να μας δώσεις αυτό που θέλουμε. Λοιπόν;»

«Σε παρακαλώ», απάντησε εκείνη, *«επάνω στο κομοδίνο, δίπλα σου, έχει ένα κηροπήγιο. Αναψε τα κεριά του για να μπορέσω να σας κοιτάξω. Ο φακός σας με έχει τυφλώσει».*

Δεν αρνηθήκαμε στο θέλημά της κι έσκυπα να πάρω το κηροπήγιο στα χέρια μου. Πιστεύω πως η περιέργειά μας ήταν τέτοια που δε γινόταν να της αρνηθούμε τίποτα, έως ότου τουλάχιστον μας αποκαλυπτόταν η μορφή της. Με τον αναπτήρα μου μια φλόγα ξεπετάχθηκε σε καθένα από τα τρία κεριά φωτίζοντας λαμπερά, αλλά με μεγαλύτερη, λιγότερο ενοχλητική και για εμάς, διασπορά του φωτός. Τότε ήταν που κατέβασε τα χέρια από το κεφάλι της και είδαμε το πρόσωπό της. Μας κοιτούσε και την κοιτούσαμε. Μια κοπέλα. Δε θα ήταν πάνω από είκοσι χρονών. Είχε μαύρα μακριά μαλλιά και συμπαθητικό πρόσωπο. Απεριποίητο, με την τριχοφυΐα μιας κοπέλας που δεν έχει κάνει καμιά αισθητική παρέμβαση, αλλά όχι άσχημο κατά τα άλλα. Το βλέμμα μου φυσικά δεν μπορούσε να μην περνά κάθε

τόσο από το μεγάλο στήθος της που στεκόταν περήφανο κάτω από το νυχτικό της. Προσπαθώντας να ξεκολλήσω και να συγκεντρωθώ, γύρισα προς το μέρος του ψηλού. Το ότι τον είδα να έχει τη ματιά του καρφωμένη στο μπούστο της, λίγο ακόμη και θα με έκανε να λυθώ στα γέλια. Όμως κρατήθηκα. Οι στιγμές ήταν περίεργες.

Η κοπέλα μας κοιτούσε κι εκείνη. Διστακτικά, αλλά ψύχραιμα. Διάβαζε τα βλέμματά μας. Προσπαθούσε, είμαι σίγουρος, να συμπεράνει τι είδους κακοποιοί είμαστε. Από τους εντελώς αδιστακτους ή μήπως υπήρχε μέσα μας έστω κι ένα ίχνος συμπόνιας. Ήταν ξεκάθαρο πως τα έπαιζε όλα για όλα, μη γνωρίζοντας το ποιόν μας. Της αρκούσε να βγει από εκεί μέσα με οποιοδήποτε κόστος. Αναρωτιόμουν τι κακό μπορεί να έχει πάθει εκεί, πίσω από εκείνες τις πόρτες για να μη φοβάται να βρεθεί στο έλεός μας. Αντίθετα είχε το σθένος να σπάσει τη σιωπή, αναζητώντας ίσως ένα τέλος στην έως τώρα ζωή της, με άγνωστη όμως την συνέχεια.

«Λοιπόν; Θα μου ανοίξετε, όπως υποσχεθήκατε;»

Το ύφος της ήταν πολύ ψυχρό κι ο τόνος της επιτακτικός, κάτι που δε μου άρεσε καθόλου. Δεν έπρεπε να νιώσει ότι είναι ασφαλής. Αντίθετα έπρεπε γρήγορα να της γεννήσω κάποιου είδους ανασφάλεια μέσα της.

«Δεν κατάλαβες καλά. Όπως σου είπα και προηγουμένως, εμείς κρατήσαμε το λόγο μας κι ανοίξαμε την πόρτα. Το ότι υπάρχει ακόμη μία μεταλλική δεν έχει καμία σημασία. Η κίνησή μας αποτελεί απόδειξη εμπιστοσύνης. Σειρά σου λοιπόν».

Ο Χρήστος με κοίταξε αιφνιδιασμένος. Δεν κατάλαβε που το πήγαινα. Η κοπέλα όμως το αντιλήφθηκε πολύ καλά. Όπως επίσης συνειδητοποιούσε, ως θηλυκό μυαλό, το ρόλο του καθενός μας στην ιστορία αυτή. Δε γινόταν να φέρει αντίρρηση και από τη στάση της καταλάβαινα πως τα χρήματα και τιμαλφή του σπιτιού διόλου δεν την ένοιαζαν. Κοιτάζοντάς με στα μάτια με το ψυχρό της βλέμμα μου είπε:

«Πήγαινε στο δεξί φύλλο εκείνης της εντοιχιζόμενης ντουλάπας. Αν το ανοίξεις και απλώσεις το χέρι σου θα δεις πως το βάθος της είναι μεν αρκετό, αλλά μικρότερο από το συνηθισμένο. Αυτό συμβαίνει επειδή αυτό που θα αγγίξεις δεν είναι τοίχος, αλλά ένα πορτάκι. Άνοιξέ το και θα βρεις αυτά που ψάχνεις».

Εντυπωσιάστηκα. Δεν υπήρχε περίπτωση, όσο κι αν ψάχναμε, να ξετρυπώσουμε τα αντικείμενα του πόθου μας χωρίς τη βοήθειά της. Σπεύσαμε προς το σημείο που

μας υπέδειξε. Με βιαστικές κινήσεις ψαχούλεψα στο βάθος της ντουλάπας, ώσπου σταμάτησα όταν κι άγγιξα κάτι που αποτελούσε λαβή ή πόμολο ή κάτι τέτοιο. Το κούνησα, το έστρεψα, το τράβηξα κι εκείνο με έναν γλυκό θόρυβο απασφάλισε και ένιωσα κάτι σαν πορτάκι να ανοίγει. Το αίμα μου έβραζε από τον ενθουσιασμό. Άπλωσα τα χέρια μου μέσα κι άρχισα να βγάζω ό,τι έπιανα με τις παλάμες μου. Δεσμίδες με χρήματα, περιδέραια, βραχιόλια και πολλά ακόμη πολύτιμα αντικείμενα που εκείνη τη στιγμή ενδόξως άλλαζαν κάτοχο. Ο συνεργάτης μου βρισκόταν πίσω μου κι έχωνε μέσα στην τσάντα του όσα του περνούσα στα χέρια του. Θα ορκιζόμουν πως είδα τα χέρια του να τρέμουν για όσο διάστημα γέμιζε το σάκο του.

Κάποια στιγμή το ντουλαπάκι άδειασε και σταμάτησα. Ήμουν όμως σίγουρος πως όσα κλέψαμε ήταν υπεραρκετά. Η ικανοποίηση μου ήταν άμετρη. Σηκώθηκα πάλι όρθιος και κίνησα προς την πόρτα του δωματίου.

«Πάμε», προέτρεψα τον ψηλό.

Όμως εκείνος δεν σάλεψε από τη θέση του, παρά μόνο έστεκε μπροστά στη ντουλάπα με το σάκο να κρέμεται στο δεξί του χέρι.

«Έλα ρε τρελέ. Τελειώσαμε από δω. Πάμε να φύγουμε».

Αλίμονο. Το μυαλό του είχε κολλήσει κάπου αλλού. Κατάλαβα αμέσως που. Όλοι γνωρίζαμε που, ακόμη κι αυτή που δεν έπρεπε.

«Κι εγώ;» Ακούστηκε παρακλητική η φωνή του αγγέλλου που από το πουθενά μας έκανε πλούσιους. *«Έτσι απλά θα φύγετε;»*

Ήταν η στιγμή που δεν ήθελα να ζήσω. Το δίλημμα που απέφευγα να αντιμετωπίσω τόση ώρα. Δε γινόταν όμως. Η συνείδησή μου απαιτούσε απαντήσεις κι εγώ όφειλα να τις δώσω. Άμεσα. Μόνο τότε θα είχα την ευκαιρία για να το πράξω. Αποφάσισα να σκεφτώ λογικά, τόσο εκ μέρους μου, όσο και εκ μέρους του φίλου μου που είχε θολώσει. Επέστρεψα και στάθηκα δίπλα στη μεταλλική κατασκευή που έφραζε το δρόμο προς την ελευθερία της. Τα πάντα πια εξαρτιόνταν από εμάς. Η κοπέλα παρέμεινε αμίλητη από τη στιγμή που τη ζύγωσα. Δίπλα μου ήρθε και ο Χρήστος. Αμίλητος κι εκείνος. Κοιτούσα μία εκείνον και μία την κοπέλα. Προσπαθούσα να καταλάβω τι μου επεφύλασσε το μέλλον, αυτό που δυστυχώς δεν οριζόταν μονάχα από εμένα. Αποφάσισα τότε να τελειώνουμε με οποιονδήποτε τρόπο.

«Τι υπάρχει εκεί κάτω;», τη ρώτησα σχετικά απότομα κι ανακριτικά.

«*Το κελί μου*», αποκρίθηκε κοφτά, αιφνιδιαζοντάς με, καθώς εγώ περίμενα μια απάντηση του τύπου αποθήκη ή κάτι τέτοιο.

«*Τι εννοείς με αυτό; Γιατί κελί και ποιος σε κρατά εκεί μέσα;*»

«*Οι γονείς μου. Αυτοί οι αχρείοι που τολμούν να αυτοαποκαλούνται έτσι. Αυτοί με κρατούν δέσμια εδώ στο σκοτεινό υπόγειο. Οι βασανιστές μου*».

Όλα ξαφνικά έπαιρναν μια διαφορετική τροπή. Όλα έμοιαζαν να συνδέονται μεταξύ τους με βάση τη λογική. Η σιδερένια πόρτα πίσω από την κλειδωμένη ξύλινη, η ατημέλητη εμφάνιση της και το υπόγειο συνέθεταν ένα αληθοφανές σκηνικό εγκλεισμού. Ένα μονάχα έλειπε. Το κίνητρο τους. Για ποιο λόγο δυο γονείς θα κρατούσαν φυλακισμένο το ίδιο τους το παιδί. Στις ίδιες σκέψεις πελαγοδρομούσε κι ο Χρήστος που ξαφνικά αποφάσισε να επανέλθει στο προσκήνιο, αφήνοντας το ρόλο του σιωπηρού μάρτυρα.

«*Μα γιατί; Γιατί σου το κάνουν αυτό οι ίδιοι σου οι γονείς;*»

Ένας μορφασμός που κάλλιστα θα μπορούσε να περιγράψει ένα μείγμα αισθημάτων αηδίας και πόνου σχηματίστηκε στο πρόσωπό της. Έσκυψε και πήρε ένα πλαστικό μπουκάλι με νερό που βρισκόταν πεσμένο δίπλα της. Ήπιε όλο το περιεχόμενό του και χαμηλώνοντας το κεφάλι, ενώ με τα χέρι της κρατούσε τη σιδεριά, μας εξήγησε:

«*Δεν είναι ακριβώς οι γονείς μου. Είμαι μια μπάσταρδη. Είμαι παιδί αυτής που ζει εδώ μέσα, αλλά ο άλλος δεν είναι ο πατέρας μου. Καταλαβαίνετε; Είμαι η ντροπή, είμαι η κατάληξη μιας αμαρτίας της μάνας μου που δε μπορούσε να κρατήσει κλειστά τα πόδια της σε άλλους. Δεν της έφτανε το κτήνος που είχε παντρευτεί. Ποια; Η μάνα μου. Ο πλέον πειθήνιος άνθρωπος που κεφάλι δε σηκώνει να αντιμιλήσει. Αυτή η γυναίκα παραστράτησε και γέννησε εμένα. Δε λέω, ίσως έψαχνε κάπου να στηριχθεί, ίσως να ξεφύγει από το τέρας που πήρε για άντρα της. Αλλά εγώ τι φταίω να γεννηθώ για να υποφέρω;*»

Τα δευτερόλεπτα που κύλισαν ενώ μας παρέθετε την πικρή ιστορία της ζωής της, γέννησαν ίσως μια από τις πιο δυσάρεστες εκπλήξεις που έχω βιώσει. Τώρα πια είχα την απάντηση στο γιατί που υπήρχε σαν ερώτημα μέσα μου. Ανθρώπινα λάθη. Υπήρχε όμως και κάτι που δεν κολλούσε.

«*Εντάξει καταλαβαίνω πως ο πατριός σου είναι ένα κτήνος. Καταλαβαίνω πως η μητέρα σου πληρώνει την απιστία της καθημερινά. Όμως γιατί πρέπει να είσαι φυλακισμένη εκεί κάτω;*»

Η ερώτησή μου της προκάλεσε ένα θλιβερό χαμόγελο. Ένα σκοτεινιάσμα στα μάτια που όμοιό του δεν είχα ξαναδεί στα όσα χρόνια γυρνώ κάθε νύχτα έξω ανάμεσα σε λογίων ανθρώπους. Είχε και για αυτό μια απάντηση.

«Μα δεν το βλέπετε; Είναι επόμενο να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Η κοινωνία μας και ειδικά εδώ, στο παλιοχώρι αυτό, δεν αντέχει κάτι τέτοια. Όσο μεγαλύτερα στην κοιλιά της μάνας μου όλα καλά. Καμάρι το είχε μάλιστα το τέρας ότι θα έκανε τον γιο, μετά το πρώτο παιδί που ήταν κόρη, την αδερφή μου δηλαδή. Ένα βράδυ, όταν η εγκυμοσύνη κόντευε να ολοκληρωθεί, τσακώθηκαν. Τότε ήταν που εκείνη του τα αποκάλυψε όλα. Πως το παιδί δεν ήταν δικό του. Ο καρπός ανήκε σε άλλον. Ήθελε να τον πληγώσει, βλέπετε. Εκείνος εξαγριώθηκε. Τη χτύπησε. Από τα χτυπήματα εκείνα προκλήθηκε ο τοκετός κι έτσι ήρθα κι εγώ στον υπέροχο κόσμο σας. Μόνη της με γέννησε εκείνη. Στο χωριό είπαν ότι πέθανα στη γέννα κι έτσι ποτέ μου δε βγήκα από εδώ μέσα. Αυτά μου εξιστόρησε η μάνα μου ένα βράδυ μετά από χρόνια, όταν εγώ έφτασα στην εφηβεία και βρήκα το θάρρος να ρωτήσω γιατί μεγαλύτερα διαφορετικά από την αδερφή μου. Εκείνη είχε τα πάντα κι εγώ μονάχα φαί, κάνα βιβλίο που μου διάβαζε η μητέρα μου όταν εκείνος έλειπε, μαθαίνοντας μου γράμματα κι από ρούχα όσα δε χρειαζόταν πια η κόρη τους η πρώτη».

«Μα καλά», πετάχτηκε ο ψηλός, «μετά από τόσα χρόνια ο πατριός σου δε βρήκε μέσα του λίγη ανθρωπιά, λίγη συμπόνια και να σε αποδεχτεί σαν παιδί του; Ούτε μια στιγμή δεν ένιωσε ένα ίχνος αγάπης για το παιδάκι που μεγάλωνε στο σπίτι του;»

Η απάντησή της ήρθε απρόβλεπτη, σαν να ξέφυγε από τα πιο σκοτεινά μπουντρούμια της ανθρώπινης ύπαρξης για να στοιχειώσει για πάντα την αλήτικη, αλλά καθαρή ψυχή μου.

«Αγάπη; Χα χα, μα φυσικά και βρήκε. Ένα ιδιαίτερο είδος αγάπης», είπε στάζοντας κυνισμό και πίκρα στα λόγια της. *«Ξέρεις τι μπορεί να προκληθεί σε ένα χοντροκομμένο τέρας που ξαφνικά συνειδητοποιεί πως στο σπιτικό του ξεπετάχτηκε ένα τρυφερούδι που και ομορφιά και καμπύλες γυναικείες είχε αποκτήσει; Αυτό που σκέφτηκες. Του ήρθε τρέλα. Με ήθελε δική του. Το άξιζε, πίστευε, για όσα πέρασε, επειδή αυτός μεγάλωνε το μπάσταρδο ενός άλλου. Έτσι θα τιμωρούσε τη γυναίκα του. Κάνοντας κι εμένα δική του. Κατέβαινε κάτω σε μένα όποτε το επιθυμούσε, όποτε είχε εξάψεις για το νεανικό μου κορμί. Άλλοτε έβαζε τη μάνα μου να με πλύνει λιγάκι προτού έρθει κοντά μου κι άλλες φορές,*

όταν γυρνούσε πιωμένος από το καφενείο, βρωμοκοπώντας ρετσίνα, αλλά κατέβαινε και με βίαζε. Τιναζόμουν έντρομη κάθε φορά που άκουγα τις νύχτες την πόρτα να ανοίγει κι έπειτα το τρίζιμο στα σκαλοπάτια από τα βήματα. Όταν ήταν πιο ανάλαφρα ήξερα πως ερχόταν εκείνη για να με φρεσκάρει, ενώ όταν τα σανίδια έτριζαν από βάρος ήταν εκείνος που ερχόταν να πάρει όσα του ανήκαν».

Είχαμε παγώσει. Τα όσα μας εξιστορούσε ήταν πρωτάκουστα. Δε μπορούσαμε να αρθρώσουμε λέξη και την αφήσαμε να συνεχίσει την αφήγηση για τη μαρτυρική ζωή της.

«Έτσι μεγάλωνα εγώ στην εφηβεία. Με πόνο παντού, στην ψυχή και το σώμα και δεν καταλάβαινα το γιατί. Έτσι μεγαλώνω και τώρα, μόνο που πια η αηδία που έχω νιώσει μέσα μου για όλα με κάνει πολύ δυνατή. Δεν υπάρχει πιο κάτω. Τι χειρότερο να ζήσω. Μια ευκαιρία να γλιτώσω μονάχα έφαχνα πάντα. Πόσα σχέδια απόδρασης έχω σκαρφιστεί τόσα χρόνια, μα τίποτα δεν πέτυχε. Ούτε η μάνα μου δε με λυπάται πια για να με αφήσει να ξεφύγω όταν είμαστε μόνες μας, λέγοντάς του πως κατάφερα να το σκάσω. Τον φοβάται. Προτιμά όμως τη ζωή της από τη δική μου. Ίσως να ελπίζει σε κάτι άλλο. Ίσως να περιμένει κάτι. Δεν ξέρω. Όμως εγώ δεν μπορώ να αντέξω άλλο πια. Σας εκλιπαρώ. Βοηθήστε με».

Παρέμεινα σιωπηλός για λίγα λεπτά. Ο Χρήστος είχε καθίσει σε μια πολυθρόνα και έπιανε το κεφάλι του. Αυτά που ακούσαμε δε χωνεύονταν εύκολα. Η κοπέλα εκείνη δε ζούσε ζωή ανθρώπου. Σε κανέναν δεν άξιζε μια τέτοια τιμωρία, πόσο μάλλον όταν δεν είχε φταίξει σε κάτι, παρά μόνο στο ότι γεννήθηκε. Μου ήταν αδύνατο να αποφασίσω πιο ήταν το σωστό. Το αυτονόητο θα ήταν να την απελευθερώσουμε από τα δεσμά της κι ας απογίνει ότι φέρει η μοίρα, όμως θα ήταν ελεύθερη. Όχι για εμάς όμως. Εμείς ήμασταν κλέφτες, ήμασταν κάτι ιδιαίτερο. Δε γινόταν απλά να μπαίνουμε στο σπίτι κάποιου και να παίζουμε το ρόλο του από μηχανής θεού. Πολύ περίπλοκο. Στράφηκα στον Χρήστο. Συνέχιζε να κρατά το κεφάλι του, βυθισμένος σε ποιος ξέρει τι είδους σκέψεις και διλλήματα. Η νεαρή γυναίκα δεν είχε πια τίποτα άλλο να πει, μόνο περίμενε μέσα στο μισοσκόταδο την απόφασή μας. Απόλυτη ησυχία. Έτσι είναι όταν οι ανθρώπινες πράξεις καθιστούν τα λόγια περιττά. Όταν τα γεγονότα ξεπερνούν τη φαντασία στην ασήμαντη ζωή σου.

Ξαφνικά είδα τον συνεργάτη μου να σηκώνεται. Αποφασισμένος. Τρόμαξα. Είδα το βλέμμα του και κατάλαβα. Είχε αποφασίσει. Προχώρησε προς την πόρτα του κελιού έτοιμος να την παραβιάσει με τα σύνεργά του. Στάθηκα εμπρός του,

εμποδίζοντάς τον. Κούνησα το κεφάλι μου, δείχνοντάς τον πως δε συμφωνούσα μαζί του. Εκείνη παρατηρούσε, το αντιλαμβανόμουν.

«Τι είναι ρε Μιχάλη; Δε βλέπεις τι υπάρχει εδώ; Τόση δυστυχία κι εμείς μπορούμε να δώσουμε ένα οριστικό τέλος στο βασανιστήριο αυτής της κοπέλας».

«Μη βιάζεσαι Χρήστο. Συμφωνώ μαζί σου, μα άκουσέ με. Δεν είναι όλα τόσο απλά όσο τα βλέπεις τώρα. Άκουσέ με ένα λεπτό και ίσως αναθεωρήσεις την άποψή σου».

Τα λόγια μου τον συγκράτησαν κάπως από την ορμή του να κάνει τον κόσμο καλύτερο. Άρχισα να του αραδιάζω τους ενδοιασμούς μου.

«Καταλαβαίνω φίλε μου πως όλες οι ενδείξεις μας οδηγούν στο ότι έχουμε να κάνουμε με ένα κακοποιημένο και δυστυχημένο πλάσμα. Όμως μη μας διαφύγουν κάποιες λεπτομέρειες πριν οδηγηθούμε σε ασφαλές συμπέρασμα».

«Όπως;», με ρώτησε εκείνος.

«Όπως για παράδειγμα θέλω να μάθω το ρόλο της αδερφής σου κοπελιά», είπα και στράφηκα προς το μέρος της, έχοντας πια πάρει το ρόλο του ανακριτή. «Πώς αντιδρά τόσα χρόνια σε όσα σου κάνουν; Γιατί δεν προσπάθησε να σε γλιτώσει εκείνη που ούτε ένοχο παρελθόν έχει, ούτε τη στενομυαλιά της τοπικής κοινωνίας;»

Κούνησε το κεφάλι της σα να ήθελε να μου δείξει πως η ερώτησή μου ήταν πολύ λογική, αλλά και για αυτό είχε μια δυσάρεστη απάντηση.

«Η Φωτεινή έχει μεγαλώσει με μια εντύπωση για την κατάσταση εντελώς διαφορετική από την πραγματικότητα. Εκείνοι έπλασαν όπως τους βόλευε μια αλήθεια και της την εμφύτευσαν δογματικά. Η αδερφή μου φυσικά δε γνωρίζει για τη σωματική μου κακοποίηση, ούτε είχε ποτέ πολλές επαφές μαζί μου. Μας κρατούσαν πάντα σε απόσταση. Ήμουν πάντοτε η ψυχικά ασθενής αδερφούλα της. Η νοητικά καθυστερημένη κόρη που χρειάζεται ειδική μεταχείριση, ύστερα από γνωματεύσεις και συμβουλές γιατρών. Έτσι μεγαλώσαμε με τη Φωτεινή. Σαν ξένες. Εκείνη σε ένα χρυσό κι εγώ σε ένα σκοτεινό κλουβί. Δεν την κατηγορώ όμως. Δε φταίει αυτή. Ακόμη και σήμερα που έχει γίνει φοιτήτρια και το μυαλό της άνοιξε κάπως, την παραμυθιάζουν ότι δήθεν βρήκαν κάποιον κορυφαίο γιατρό στη Γαλλία και πως θα μεταβούμε εκεί για να με θεραπεύσει, αρκεί να περιμένουμε λίγο, γιατί η σειρά μας για ραντεβού αργεί ακόμη. Το άκουσα να το λένε ξεδιάντροπα μπροστά μου. Ως τότε η όλη ζωή μου θα έπρεπε, ως συνήθως, να παραμείνει μακριά από την περιέργεια των συγχωριανών μας».

Τα λόγια της απέπνεαν σιγουριά. Δεν φάνταζαν σα μια εφεύρεση της στιγμής, κάθε φορά που προσπαθούσε να την αιφνιδιάσω με τις ερωτήσεις μου. Ο Χρήστος σε κάθε της απάντηση έμοιαζε όλο και πιο πεπεισμένος, όλο και πιο έτοιμος να ξεκλειδώσει τη μεταλλική θύρα. Τον σταμάτησα ακόμη μια φορά με τα λόγια μου, στρέφοντας το φακό μου επάνω της.

«Αναφέρεσαι συνεχώς στο πως σου συμπεριφέρεται αυτό το ζευγάρι, στο βιασμό που υπομένεις ακόμη και όλα αυτά τα θλιβερά επακόλουθά του. Όμως εγώ γιατί δε διακρίνω πουθενά στο ημίγυμνο σώμα σου σημάδια κακοποίησης; Κάτι δε θα έπρεπε να φαίνεται ως απομεινάρι της βίαιης συμπεριφοράς του;»

Το φως του φακού μου διέτρεχε το κορμί της εξερευνητικά βοηθώντας με να εντοπίσω κάποια εκδορά ή μώλωπα. Το μόνο που αντίκριζα όμως ήταν μια όμορφη, καλοσχηματισμένη γυναικεία μορφή έτοιμη να προκαλέσει την αρσενική μου σκέψη. Η απάντησή της αργούσε, θαρρείς πως δεν ήθελε κι η ίδια να μας λυτρώσει από τη θέα του σώματός της. Μας άφηγε μετέωρους με τις απόκρυφές μας σκέψεις να καταλαμβάνουν τη θέση των αποριών και ερωτημάτων που μας γεννούσε η διήγησή της. Τελικά και δίχως πια να ξέρω τι να κάνω με τον φακό, κατεύθυνα τη δέσμη του στο πρόσωπό της. Άμεσα το πήρε απόφαση να μας εξηγήσει.

«Κοίτα, καταλαβαίνω τους ενδοιασμούς σου για εμένα και την ιστορία μου, όμως να ξέρεις πώς να είναι να σωθώ από εδώ πέρα είμαι πρόθυμη να απαντήσω σε κάθε σου ερώτηση, είμαι πρόθυμη να κάνω τα πάντα αρκεί να γλιτώσω από τον εφιάλτη αυτό».

Ήταν φανερό πια πως έπαιζε μαζί μας. Τα λόγια της, το ύφος και οι κινήσεις της πρόδιδαν την πονηριά της ή και την απόγνωσή της. Μου ήταν δύσκολο να ξεχωρίσω.

«Ο λόγος που δεν παρατηρείς τίποτα που να φανερώνει την κακοποίηση που δέχομαι σωματικά τόσα χρόνια είναι αυτός ακριβώς. Το δέχομαι όλο αυτό. Δεν αντιδρώ. Τους αφήνω, παραδομένη, να κάνουν ότι θέλουν. Για αυτό και δε με χτυπά πια όπως κάποτε. Όμως σου εξήγησα και προηγουμένως. Όσο κι αν τους δίνω την εντύπωση της ανήμπορης, εγώ μέσα μου έχω θεριέψει. Είμαι πολύ δυνατή και περιμένω. Απλά περιμένω την ώρα που θα ξεφύγω. Θα έρθει, μπορεί και να ήρθε».

Ακόμη μια απάντηση, ακόμη πιο ισχυρή και συνεκτική η ιστορία της. Δεν ήταν δύσκολο να αντιληφθώ πως κι η προθυμία του ψηλού να τη σώσει αυξανόταν

γρήγορα. Τότε δεν απέμενε παρά να κλείσω και τον δικό μου κύκλο αμφιβολιών με μια τελευταία ερώτηση προς τον Χρήστο, έτσι ώστε να μπορέσω κι εγώ ήσυχος να πράξω όπως με ωθούσε η ανθρώπινη φύση κι η συνείδησή μου κι όχι ως διαρρήκτης που με όπλο τη λογική προσπαθεί να μην πέσει θύμα των αποφάσεών του.

«Πες μου ρε συ φίλε. Πες ότι την ελευθερώνουμε. Τι θα την κάνουμε; Θα την παραδώσουμε στην αστυνομία για να την σώσει; Ως τι είδους σωτήρες της θα εμφανιστούμε στα αστυνομικά όργανα; Κλέφτες με καλή καρδιά; Άστο, δε θα πετύχει. Η άλλη μας επιλογή είναι απλά να την ελευθερώσουμε και εμείς να φύγουμε κύριοι με τα κλεψιμαίικα και να κάνουμε τη ζωή μας, ώσπου τελικά μια μέρα το πουλάκι από εδώ κελαηδήσει και μας στείλει στη φυλακή για τα καλά».

«Όχι, όχι», πετάχτηκε η κοπέλα, *«Δε θα έκανα ποτέ κάτι τέτοιο. Εγώ...»*

«Και στο κάτω κάτω ρε μεγάλε που βιάζεσαι τόσο να γίνεις ήρωας, πώς είσαι τόσο σίγουρος ότι μας λέει την αλήθεια και δεν είναι απλά μια τρελή και ψυχοπαθής που οι γονείς την κρατούν κρυμμένη από την κοινωνία, αλλά όχι για τους λόγους που ακούμε τόση ώρα;»

Από τον φίλο μου δεν πήρα ποτέ απάντηση. Αντίθετα τη στιγμή που είχα σπείρει όλες τις πιθανές αμφιβολίες στη ροή του διαλόγου, ήρθε εκείνη με τα λόγια της να τα τελειώσει όλα, απευθυνόμενη στον συνεργάτη μου.

«Σε παρακαλώ Χρήστο, σώσε με. Είμαι μια κοπέλα που ζωή δεν έζησα, μα έχω τη δίψα να τη ζήσω. Όπως όλα τα κορίτσια. Φυσιολογικά. Σαν άνθρωπος. Να παντρευτώ, να κάνω παιδιά, να τιμώ τον άντρα μου και να ζήσω μαζί του ευτυχισμένα με πολλή αγάπη. Πάρε με μαζί σου».

Αυτό ήταν. Όλα είχαν πάρει το δρόμο τους πια και η ροή των γεγονότων δε μπορούσε να μεταβληθεί. Ο ψηλός είχε πάρει την απόφασή του. Θα την έπαιρνε μαζί του. Δεν ξέρω αν ήταν η ανάγκη του να νοικοκυρευτεί ή η ανάγκη του για συμπόνια, ή τέλος πάντων η επιθυμία του να κάνει δικό του ερωτικά με τρόπο εξουσιαστικό ένα τέτοιο πλάσμα. Το μόνο σίγουρο ήταν πως δεν τον σταματούσε τίποτα πια. Με γρήγορες κινήσεις άδειασε το περιεχόμενο του σακου του στο πάτωμα, λέγοντάς μου:

«Κοίτα φίλε, όσα κάναμε μαζί τελειώνουν εδώ. Αυτό που θέλαμε το πήραμε. Στο εξής ο καθένας θα πορευτεί όπως κρίνει ο ίδιος. Εγώ το δρόμο μου κι εσύ το δικό σου. Σου εγγυώμαι πως δε θα σε προδώσει ποτέ κανείς. Στο υπόσχομαι. Βέβαια δε μπορείς να κάνεις κι αλλιώς, απλά δέξου το λόγο της τιμής μου και φύγε. Να!

Πάρε κι από εδώ παραπάνω από τα μισά λεφτά κι άσε σε εμένα τα κοσμήματα και τον μπελά του τι θα τα κάνω. Εσύ την κοπανάς καθαρός και με την τσέπη γεμάτη. Εγώ θα ζήσω από εδώ και πέρα με το κορίτσι αυτό. Φύγε λοιπόν γρήγορα».

Έτσι κι έγινε. Μάζεψα όσα πίστεψα πως μου αναλογούσαν και ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στο ζεύγος, έφυγα τρέχοντας όσο ακόμη επικρατούσε ησυχία στη γειτονιά. Έτρεξα, Έτρεξα για ώρες. Όταν ξημέρωσε ήπια έναν καφέ σε έναν απόμερο καφενέ. Προσπαθούσα να συνειδητοποιήσω τι είχε γίνει. Τι είχα ζήσει. Τόσα πολλά μαζεμένα που δεν τα χωρούσε ο νους μου. Δεν με πείραζε. Είχα χρόνο να τα σκεφτώ και να τα αναλύσω. Είχα όμως και γεμάτη τσέπη πια. Πρώτη φορά τόσα χρήματα δικά μου. Έφυγα για Αθήνα. Μακριά, εκεί που χάνεσαι εύκολα. Εκεί που κανείς δε ρωτά κανέναν.

Τον ψηλό δεν τον ξαναείδα. Κάποια στιγμή μετά από χρόνια όμως έμαθα. Όταν αισθάνεσαι ασφαλής, νιώθεις ότι μπορείς να σκαλίσεις και τα πιο σκοτεινά σημεία. Ακόμη και τις δικές σου ιστορίες, τα δικά σου μυστικά. Αυτά που έμαθα λοιπόν ήταν τόσο τραγικά. Πρώτα από όλα όταν το ζευγάρι που κρατούσε την κοπέλα στο υπόγειο γύρισε και δε βρήκε ούτε αιχμάλωτη, ούτε χρήματα, αποφάσισε να φύγει άρον άρον. Τα πούλησαν όλα μισοτιμής και μετανάστευσαν στη Γερμανία, όπου άνοιξαν εστιατόριο. Ακόμη το έχουν, ακόμη παραμένουν ελεύθεροι. Όσο για τον Χρήστο; Εκείνος πλήρωσε την απερισκεψία του. Πήρε μαζί του τη γυναίκα και κατέβηκαν κι αυτοί στην Αθήνα. Μαζί ζούσανε και στην αρχή όλα μέλι γάλα. Δεν παντρεύτηκαν, όμως έκαναν δυο παιδιά που γεννήθηκαν σε ένα σπίτι στο Αιγάλεω. Το τραγικό στην όλη ιστορία είναι πως εκείνη αποδείχτηκε ότι είχε πολλά ψυχολογικά θέματα. Όσο όμορφα φερόταν στον ψηλό, τόσο άσχημα και βίαια κακοποιούσε τα ίδια της τα παιδιά. Κάποια στιγμή αυτός δεν άντεξε. Πήρε μαζί του τα παιδιά και την παράτησε. Μόνη της. Ένα πλάσμα δίχως ταυτότητα να περιπλανιέται στη μεγαλούπολη. Κανείς δε γνωρίζει το μετά. Είμαι σίγουρος πως ο Χρήστος βρήκε ένα νόημα να ζει και ένα όνειρο για να παλεύει. Τα παιδιά του. Εκείνη; Άγνωστο. Μια ακόμη σκιά στους δρόμους, μια ακόμη ψυχή χωρίς προορισμό».